Charles Dickens

Fårekyllingen ved arnen

Charles Dickens

Fårekyllingen ved arnen

Et eventyr om et hjem

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Charles Dickens: *Fårekyllingen ved arnen* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Charles Dickens: *Fårekyllingen ved arnen* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

CC BY NC SA

Første pip

Det var kedlen, som begyndte! Fortæl mig bare ikke, hvad mrs. Peerybingle sagde. Jeg ved det bedre. Mrs. Peerybingle kan gerne påstå lige til dommedag, at hun ikke kan sige, hvem der begyndte, men jeg siger, at det var kedlen. Jeg må dog vide det, skulle jeg tro? Efter det lille hollandske ur med den voksgule skive henne i krogen begyndte kedlen fulde fem minutter før, end fårekyllingen kom med et pip.

Som om uret ikke havde holdt op at slå, og den krampagtige lille høstkarl oven på det, der slog om sig til højre og venstre med en le lige over for et maurisk palads, ikke havde mejet en halv tønde land indbildt korn, førend fårekyllingen gav mindste lyd fra sig!

Jeg er af naturen slet ikke påståelig. Det ved enhver. Hvis jeg ikke var fuldkommen sikker i min sag, skulle intet i verden få mig til at sætte min mening imod mrs. Peerybingles. Men her er talen om en kendsgerning, og en kendsgerning er det, at kedlen begyndte i det mindste fem minutter før, end fårekyllingen havde ytret noget tegn på sin tilværelse. Sig mig imod, så påstår jeg, at det var ti.

Lad mig fortælle ganske nøjagtig, hvorledes det gik til. Det ville jeg også have gjort lige fra første færd, hvis det ikke havde været af den simple grund, at når jeg skal fortælle en historie, må jeg begynde med begyndelsen, og hvorledes skal jeg kunne begynde med begyndelsen uden at begynde med kedlen?

Det så ud, må De vide, som om der var et slags væddestrid eller styrkeprøve imellem kedlen og fårekyllingen, og nu skal De høre, hvad der var grunden til den, og hvorledes det gik til.

Mrs. Peerybingle gik nemlig ud i den råkolde aftenluft og klaprede hen over de våde stene med et par trætøfler, som frembragte utallige grove aftryk af den første læresætning i geometrien rundt omkring i gården. Efter at have fyldt kedlen ved vandtruget, kom hun straks tilbage minus sine trætøfler – hvilket ikke vil sige så lidt, for trætøflerne var højhælede og mrs. Peerybingle lille – og satte kedlen på ilden. Men derved mistede hun eller forlagde hun for et øjeblik sit gode humør; for vandet, der var ubehageligt koldt i den slibrige, sjappede, sølede tilstand, hvori det synes at gennemtrænge enhver ting, trætøfler inklusive, havde fået fat i hendes tæer, ja endog stænket hende op ad benene. Og når man, og det oven i købet med føje, gør sig lidt til af sine ben og holder sig net og pæn, hvad strømper angår, finder man sig i det første øjeblik kun dårlig i sligt.

Desuden var kedlen så drilsk og genstridig. Den ville ikke lade sig sætte til rette på kaminristen; den ville ikke høre noget om at lempe sig efter de knudrede kul; den ville stadig hænge forover, som om den var fuld, den tosse af en kedel, og savlede ned på arnestedet. Den var trættekær og hvæsede og spruttede arrigt ad ilden, og for at sætte kronen på det hele, satte låget sig til modværge mod mrs. Peerybingles fingre og drejede sig først helt om og dykkede derpå med en snedighed og hårdnakkethed, der ville have været en bedre sag værdig, på siden lige ned på bunden af kedlen. Og skroget af linjeskibet *Royal George*, der gik til bunds med mand og mus, har aldrig

gjort halvt så uhyre modstand mod at komme op af vandet som den, låget af denne kedel gjorde mod mrs. Peerybingle, før end hun fik det op igen.

Men selv da så kedlen tvær og stædig nok ud, idet den bar sin hank med en trodsig mine og rakte sin tud næsvist og spottende frem mod mrs. Peerybingle, som om den ville sige: "Jeg vil ikke koge, intet i verden skal få mig dertil!"

Men mrs. Peerybingle, der havde fået sit gode humør tilbage, gned sine små buttede hænder af mod hinanden og satte sig smilende lige over for kedlen. Imidlertid steg og faldt den lystige flamme og funklede og spillede på den lille høstkarl oven på det hollandske ur, så at man skulle have troet, at han stod bomstille lige over for det mauriske palads, og at intet rørte sig undtagen luen.

Han var ikke des mindre i fuld virksomhed og fik ganske rigtig sine regelmæssige krampetilfælde, to i sekundet; men hans lidelser, når uret skulle til at slå, vare frygtelige at se, og når en gøg tittede ud ad en falddør i paladset og kukkede seks gange, rystede det ham hver gang som en røst fra den anden verden, eller – som om et stykke ståltråd trak ham i benene.

Først da en voldsom bevægelse og en surrende lyd af lodderne og snorene neden under ham helt havde tabt sig, blev den forfærdede høstkarl sig selv igen. Og heller ikke var det uden grund, at han blev forskrækket; for disse raslende, knoklede benrade af ure er højst foruroligende i deres bevægelser, og det undrer mig vældigt, at noget menneske, og allermest, at hollændere kunne have lyst til at opfinde dem. For det er en almindelig tro, at hollænderne sætte pris på det solide og holde af mange klædningsstykker omkring deres egne

nederdele, og de burde dog have bedre forstand end at lade deres ure være så umanerlig spinkle og ubeskyttede.

Nu var det, ser De, at kedlen begyndte at gøre sig en glad aften. Nu var det, at kedlen, alt som den blev mere og mere blød og musikalsk, begyndte at få uimodståelige gurglinger i sin hals og at skaffe sig luft i korte melodiske kluk, som den dog kvalte i fødslen, som om den endnu ikke var blevet rigtig enig med sig selv om at være skikkelig. Nu var det, at den, efter to eller tre sådanne frugtesløse forsøg på at undertrykke sin oprømte stemning, lagde al gnavenhed, al stivhed til side og brød ud i et væld af toner, så hyggelige og oplivende, som den klynkende nattergal aldrig har haft mindste tanke om.

Og så var dens sang så simpel! Gud velsigne Dem, De kunne have forstået den som en bog, ja måske bedre end visse bøger, som De og jeg kunne nævne. Mens dens varme ånde udgød sig som en let sky, der muntert og yndefuldt steg nogle få fod i vejret og derpå blev hængende i kaminkrogen som i dens egen hjemlige himmel, trallede den sin sang med sådan en inderlig, kraftig glæde, at dens jernkrop snurrede og hoppede på ilden, og selv låget, det nylig så oprørske låg – så stor er et lysende eksempels magt – udførte en slags reel og klingrede som et døvstumt ungt bækken, der endnu ikke havde lært brugen af sin tvillingbroder at kende.

At denne kedlens sang var en indbydelses- og velkomstsang til en udenfor, til en, som i dette øjeblik nærmede sig det hyggelige lille hjem og den blussende ild, derom er der ikke den fjerneste tvivl. Mrs. Peerybingle vidste det helt vel, mens hun sad og grublede ved arnestedet. Det er så koldt derude, sang kedlen, og blæsten hyler og tuder og pisker de visne blade imod

de duggede ruder. Foroven tåge og mørke, forneden sjasket og vådt, og på hele den skumle himmel opdager øjet blot en eneste lille lysning – et truende, brandgult skær, der er sat som et brændemærke på skyernes jagende hær – af blæsten og solen tilsammen til straf for det slemme vejr – og mørke og uhygge hviler over den hele egn, og der er tøsne i sporet og rimfrost på gærder og hegn. Og isen er ikke vand, og vandet kan ikke rinde. Og enhver som er udenfor, må ønske: Gid jeg var inde! Men han kommer, han kommer, han kommer!

Og her var det, at fårekyllingen, med Deres tilladelse, virkelig stemmede i med et pip, pip, pip, der skulle forestille kor, af et sådant omfang; med en stemme, der stod i et så forbavsende misforhold til dens egen størrelse i sammenligning med kedlen (Størrelse! Man kunne slet ikke se den!), at om den med det samme havde sprængt sig selv som en overladet kanon, om den på stedet var faldet som et offer og havde sunget sin lille krop i halvhundrede stykker, ville det kun have syntes at være det naturlige og uundgåelige resultat, som den udtrykkelig havde arbejdet på.

Nu var det forbi med kedlens soloparti. Den fortsatte med usvækket iver, men fårekyllingen tog første violin og beholdt den. Du gode Gud, hvor den sang! Dens skingrende, skarpe, gennemtrængende stemme genlød i hele huset og syntes at tindre som en stjerne i mørket udenfor. Der var en lille ubeskrivelig dirren og skælven i den, når den var på sit højeste, som vakte forestillingen om, at den blev revet helt omkuld og atter blev bragt på benene igen af sin egen inderlige begejstring. Men de fulgtes dog meget smukt ad, gjorde

fårekyllingen og kedlen. Omkvædet på sangen var altid det samme, og højere og højere sang de i deres kappelyst.

Den smukke, lille tilhørerinde – for smuk var hun og ung, om end hvad man kunne kalde lidt af en bolle, men det har jeg for mit vedkommende intet imod – tændte et lys, skottede til høstkarlen, der oppe på uret bjergede en god gennemsnitshøst af minutter, og så ud ad vinduet, hvor hun på grund af mørket ikke så andet end sit eget ansigt, der afspejlede sig på ruden. Og jeg har nu den mening – og det ville De også have haft – at hun kunne have set sig langt omkring uden at have set noget halvt så behageligt. Da hun kom tilbage og satte sig på sin forrige plads, holdt fårekyllingen og kedlen det endnu gående og kilede på som rasende. Det var åbenbart kedlens svage side, at den ikke vidste, når den var overvundet.

Det var lige så spændende som et rigtigt væddeløb. Pip, pip, pip! sang fårekyllingen en mil forude. Hum, hum, hum-m-m! brummede kedlen i det fjerne ligesom en stor top. Pip, pip, pip! nu fo'r fårekyllingen omkring hjørnet. Hum, hum, hum-m-m! kedlen lige i hælene på den, som den bedst kunne; ikke tale om at give tabt. Pip, pip, pip! fårekyllingen raskere og rørigere end nogen sinde før. Hum, hum, hum-m-m! kedlen langsom og støt. Pip, pip, pip! fårekyllingen sætter fart på for at gøre det af med den. Hum, hum, hum-m-m! Kedlen er ikke sådan at gøre det af med – indtil det til sidst gik sådan hulter til bulter under væddestridens tummel og hurlumhej, at man måtte have haft et lysere hoved end De eller jeg, for med den ringeste grad af vished at kunne have afgjort, om det var kedlen, som sang, og fårekyllingen, som summede, eller om det var fårekyllingen, som sang, og kedlen, som summede, eller om det måske var

dem begge, som både sang og summede. Men om en ting er der ingen tvivl, nemlig, at kedlen og fårekyllingen i et og samme øjeblik og i kraft af en vis evne til at gå op i en højere enhed, som de selv bedst kendte, hver især udgød sin hjemlige, hyggelige sang i en stråle af lyset, som skinnede gennem vinduet og et langt stykke ned ad gaden. Og idet dette lys faldt på en person, som i det samme nærmede sig gennem mørket, gjorde det, bogstavelig talt som et lyn, det hele klart for ham og råbte: "Velkommen hjem, gamle, velkommen hjem, min gut!"

Da dette mål var nået, kogte kedlen, fuldstændig slået af marken, over og blev taget af ilden. Mrs. Peerybingle løb derpå hen til døren, hvor en vogns rumlen, en hests trampen, en mands stemme, en ellevild hunds faren ud og ind i forening med et spædt barns forbavsende og gådefulde fremkomst snart fremkaldte en sådan hurlumhej, at man skulle have troet, en vis person var løs.

Hvor barnet kom fra, eller hvorledes mrs. Peerybingle fik fat på det i en sådan fart, det er mere, end jeg kan sige. Men faktum er, at der lå et levende barn i hendes arme, og ikke så lidt stolt endda syntes hun at være af det, mens hun blidt blev draget hen til ilden af en kraftig mands skikkelse, der var meget højere og meget ældre end hun, og som måtte bukke sig et godt stykke ned for at kysse hende. Men hun var nok den umage værd; om man så holdt otte og halvfjerdsindstyve tommer og havde gigt i ryggen oven i købet, havde man måske dog gjort det.

"Men du min Gud, John!" sagde mrs. Peerybingle. "Hvorledes er det dog, du ser ud?"

Ja, han var unægtelig noget medtaget af vejret. Den tykke tåge hang i klumper i hans øjenhår ligesom krystalliseret tøvejr, og tågen og ilden i forening frembragte ligefrem regnbuer i hans kindskæg.

"Ja, ser du, Prik," svarede John langsomt, idet han viklede et tørklæde af sin hals og varmede sine hænder, "det – det er just ikke sommervejr, så det er ikke så underligt."

"Gid du ville lade være at kalde mig Prik, John. Jeg kan ikke lide det," sagde konen surmulende på en måde, som tydeligt viste, at hun netop meget godt kunne lide det.

"Men hvad er du andet?" svarede John, idet han så ned på hende og klemte hende så blidt om livet, som han med sin vældige arm og hånd var i stand til. "En prik, og det" – her kastede han et blik på barnet – "og det ligner på en –, dog jeg vil ikke sige det for ikke at komme dårligt fra det; men jeg var meget nær ved at sige en vittighed. Jeg ved ikke, at jeg nogen sinde har været nærmere ved det."

Han var efter sin egen forklaring ofte nær ved at sige noget meget åndrigt, denne klodsede, langsomme, skikkelige John; denne John, der var så tung, men så let i sindet; så ru på overfladen, men så blid i hjertet; så sløv at se til, men så livlig indvendig; så enfoldig, men så god. O, Moder Natur, skænk dine børn den hjertets ægte poesi, som havde skjult sig i denne fattige fragtmands bryst – han var, i forbigående sagt, kun fragtmand – så kunne vi finde os i at høre dem tale prosa og se dem føre et prosaisk liv, og finde os i at takke dig for deres selskab.

Det var fornøjeligt at se Prikken med sin lille skikkelse og med sit barn på armen, en ren dukke af et barn, stirre med

koket tankefuldhed på ilden og lægge sit lille, fint formede hoved netop så meget på den ene side, at det kom til på en forunderlig, halvt naturlig, halvt affektert, men helt kælen og tillidsfuld måde at hvile på fragtmandens store, grove skikkelse. Det var fornøjeligt at se ham med sin kejtede ømhed prøve på at lempe sin plumpe bistand efter hendes ringe behov og lade sin kraftige manddom tjene som støttestav for hendes blomstrende ungdom. Det var fornøjeligt at lægge mærke til, hvorledes Tilly Slowboy, der ventede på barnet i baggrunden, med spændt interesse, skønt hun først for nylig var fyldt sit fjortende år, fulgte denne gruppe og stod med gabende mund, opspilede øjne og fremadbøjet hoved og indsugede den, som om det var luft. Heller ikke var det mindre fornøjeligt at lægge mærke til, hvorledes John Fragtmand, idet Prikken hentydede til det omtalte barn, trak sin hånd tilbage, ligesom han ville til at røre ved den lille, ret som om han blev bange for, at han kunne komme til at brække den itu, og bukkede sig ned og betragtede den i en sikker afstand med en slags forlegen stolthed, omtrent ligesom man kunne tænke sig en elskværdig bulbider, når den en skønne dag så, at den var blevet fader til en ung kanariefugl.

"Er han ikke smuk, John? Ser han ikke sød ud, når han sover?"

"Meget sød," svarede John, "umådelig sød. Han sover nok altid, hvad?"

"Gud, John, nej vist gør han ikke!"

"Nå," sagde John og grundede, "jeg troede, at hans øjne i almindelighed var lukkede. Holla!"

"Men Gud, John, hvor du gjorde mig forskrækket!"

"Det er ikke rigtigt, at han slår dem således op!" sagde den forbavsede pragtmand. "Er det vel? Se, hvor han blinker med

dem begge to på en gang! Og se på hans mund! Han gaber jo som en guldfisk!"

"Du fortjener ikke at være fader, nej du gør ikke," sagde Prikken med en erfaren matrones hele værdighed. "Men hvor skulle du vide, hvilke små upasseligheder børn plages af, John? Du ved jo ikke engang, hvad de kaldes, du dumme menneske." Og efter at have lagt barnet i sin venstre arm og dunket det lidt i ryggen for at bringe det til sig selv, kneb hun leende sin mand i øret.

"Nej," sagde John og trak sin overfrakke af. "Det er meget sandt, Prik. Jeg forstår mig ikke synderlig på det. Jeg ved kun, at jeg bar haft en drøj dyst med blæsten i aften. Det blæste af nordøst lige ind i vognen på hele hjemvejen."

"Stakkels gamle mand, ja det er jo sandt!" udbrød mrs. Peerybingle og fik øjeblikkelig meget travlt. "Der, Tilly, tag den søde unge, mens jeg selv gør lidt gavn. Gud velsigne den, jeg kunne kysse den helt ihjel, kunne jeg! Nå, stille, god hund! Stille, Bokser, stille! Lad mig først skænke te, så skal jeg hjælpe dig med pakkerne og være så flittig som en bi. Du ved nok, John – "*Den lille bi så lystelig*" o. s. v. Lærte du nogen sinde versene om den lille bi, mens du gik i skole, John?"

"Ikke rigtig udenad," svarede John. "Én gang var jeg meget nær ved det; men jeg ville bestemt være kommet galt fra det."

"Ha, ha, ha!" lo Prikken. Hun havde den sødeste lille latter, De nogen sinde har hørt. "Hvor du dog er en rar gammel klodrian, John!"

Uden i mindste måde at bestride denne påstand, gik John ud for at påse, at drengen med lygten, der havde danset som en lygtemand frem og tilbage uden for døren og vinduet, sørgede

ordentlig for hesten, der var federe, end De rigtig ville have troet, ifald jeg gav Dem dens mål, og så gammel, at dens fødselsdag tabte sig i oldtidens tåger. Bokser, som følte, at den skyldte at dele sin opmærksomhed ligelig mellem alle, fo'r ind og ud med forvirrende stundesløshed, idet den snart med en kort gøen kredsede om hesten, mens denne blev gnedet med halm uden for stalddøren; snart lod, som om den ville fare glubsk løs på sin madmoder, men pludselig nok så skæmtefuld stod ganske stille; snart aflokkede Tilly Slowboy på den lave skammel ved kaminen et skrig ved uventet at stikke sin fugtige snude op i ansigtet på hende; snart viste en nærgående interesse for barnet; snart løb rundt omkring sig selv og rullede sig sammen foran arnestedet, som om den havde lagt sig til ro; snart stod op igen og fo'r ud i luften med sin stump hale, som om den pludselig kom i tanker om et stævnemøde og ilede af sted i et rask trav for at være på pletten i rette tid.

"Så, nu er der skænket på tepotten," sagde Prikken så ivrig og væver som et barn, der leger at lave mad. "Og der er det kolde stykke skank, og der er smørret, og der er frisk brød og det hele! Her er en klædekurv til de små pakker, John, hvis du har nogle – hvor er du, John? Lad dog for Guds skyld ikke det søde barn falde ind i kaminen, Tilly!"

Det bør bemærkes, at miss Slowboy, uagtet hun med en vis livlighed tilbageviste denne formaning, havde et sjældent og overraskende talent til at bringe dette barn i forlegenheder og flere gange havde sat dets korte liv i fare på en for hende ejendommelig, stilfærdig måde. Hun var klejn og opløben af vækst, denne unge dame, og det i den grad, at hendes klædningsstykker idelig syntes at være udsatte for at glide ned

af de skarpe knager, som dannedes af hendes skuldre, og hvorpå de hang ganske løst. Hendes kostume udmærkede sig ved, at det ved alle mulige lejligheder delvis blottede et vist flonels-klædningsstykke af et påfaldende snit, samt at der i rygregionen viste sig glimt af et vissengrønt livstykke eller snøreliv. Da hun stadig var i en tilstand af gabende beundring for enhver ting og desuden idelig var hensunken i betragtninger over sin madmoders og barnets fuldkommenheder, kunne hendes små misgreb siges at have gjort hendes hoved og hendes hjerte lige stor ære. Skønt disse misgreb gjorde mindre ære af barnets hoved, som de lejlighedsvis bragte i berøring med døre, køkkenborde, trapperækværker, sengestolper og andre fremmede genstande, var de dog de ærlige resultater af hendes stadige forbavselse over at se sig så venligt behandlet og anbragt i et så hyggeligt hjem. For den moderlige og faderlige Slowboy var lige ukendte, og Tilly var af den offentlige velgørenhed blevet opfødt som et hittebarn, og skønt der ofte kan være et vist slægtskab mellem betydningen af et hittebarn og et elskovsbarn, er det dog langtfra, at et hittebarn altid ved, hvad det er at blive elsket.

At have set lille mrs. Peerybingle komme tilbage med sin mand, idet hun slæbte på klædekurven og gjorde de kraftigste anstrengelser for ingen verdens ting – for det var ham, som bar den – ville have moret Dem næsten lige så meget, som det morede ham. Det kan gerne være, at det også morede fårekyllingen; så meget er i alt fald vist, at den igen begyndte at synge af alle livsens kræfter.

"Hejda," sagde John på sin langsomme måde, "den er lystigere i aften end ellers, synes jeg."

"Og den vil bestemt bringe os lykke, John! Det har den altid gjort. At have en fårekylling ved arnen er den største lykke, man kan tænke sig."

John så på hende, som om det var meget nær ved at falde ham ind, at hun var hans næstkommanderende fårekylling, og at han var ganske enig med hende. Men det var sandsynligvis et af hans sædvanlige "nær ved", for han sagde intet.

"Den første gang, jeg hørte dens lille, glade stemme, John, var den aften, da du førte mig hjem – da du førte mig til mit ny hjem her som dets lille husmoder, for hen ved et år siden. Du husker det jo nok, John, hvad?"

Ja vist huskede John det. Det skulle jeg mene.

"Dens sang var mig sådan en velkomst! Den syntes at være så fuld af forjættelse og opmuntring. Den syntes at sige, at du ville være kærlig og god imod mig og ikke vente – jeg var lidt bange for det den gang, John – at finde et gammelt hoved på din tossede lille kones skuldre."

John klappede tankefuld en af skuldrene og derefter hovedet, som om han ville have sagt: Nej, nej; det havde han slet ikke ventet; han havde været fuldkommen tilfreds med at tage dem, som de var. Og det havde han såmænd også grund til. De var meget indtagende.

"Den talte sandt, John, da den syntes at tale således; for du har altid været den bedste, den omhyggeligste og kærligste mand imod mig. Vort hjem har været lykkeligt, John, og derfor elsker jeg fårekyllingen."

"Det gør jeg jo med, Prik," sagde fragtmanden.

"Jeg elsker den for de mange gange, jeg har hørt den, og de mange tanker, dens uskyldige musik har indgivet mig. Når jeg

undertiden i tusmørket følte mig lidt ensom og forknyt, John – førend barnet kom og holdt mig med selskab og livede op i huset; når jeg tænkte på, hvor forladt du ville være, ifald jeg skulle dø; hvor forladt jeg ville være, hvis jeg kunne vide, at du havde mistet mig, syntes dens pip, pip, pip ved arnen at tale til mig om en anden lille stemme, så sød, så inderlig kær, for hvis klang al min uro svandt som en drøm. Og når jeg ængstede mig for – engang var jeg virkelig bange for det, John; jeg var jo så ung – at vort ægteskab ikke ville blive lykkeligt, fordi jeg var sådan et barn, og du syntes snarere at kunne være min formynder end min mand; og at du måske, hvor megen umage du end gjorde dig, ikke kunne lære at elske mig, således som du håbede og bad til Gud om, så opmuntrede dens pip, pip, pip mig igen og indgød mig nyt håb og tillid. På alt dette tænkte jeg i aften, min egen ven, mens jeg sad og ventede på dig, og derfor elsker jeg fårekyllingen!"

"Og det gør jeg med," gentog John. "Men Prik, hvorfor skulle jeg håbe og bede, at jeg måtte lære at elske dig? Hvor du snakker! Det havde jeg jo lært, længe før jeg førte dig hertil for at være fårekyllingens lille husmoder."

Hun lagde et øjeblik sin hånd på hans arm og så op på ham med et bevæget udtryk, som om hun ville have sagt ham noget; men straks efter lagde hun sig på knæ foran kurven og snakkede lystigt op, mens hun rumsterede med pakkerne.

"Der er ikke mange i aften, John; men jeg så nylig nogle varer bag i vognen, og om de måske også volder noget mere bryderi, så betaler de sig også godt, og vi har derfor ikke grund til at klage, vel? Og desuden har du vist afleveret en hel del undervejs?"

"Ja vist!" sagde John. "En hel bunke."

"Men hvad er det for en rund æske? Ih, du fredsens, det er jo en bryllupskage, John!"

"Det kunne kun en kvinde have fundet ud af," sagde John beundrende. "Et mandfolk ville nu aldrig være faldet på det, hvorimod jeg fuldt og fast tror, at om man så pakkede en bryllupskage ind i en tekasse, en slagbænk, en sildefjerding eller hvilken som helst anden urimelig ting, ville en kvinde øjeblikkelig opdage den. Ja, jeg hentede den hos konditoren."

"Og den vejer, jeg ved ikke, hvor meget – vist hele hundrede kilo!" råbte Prikken, idet hun gav sig mine af at anstrenge sig voldsomt for at løfte den. "Hvem er den til, John?"

"Læs adressen på den anden side," sagde John.

"Men, John! Min gud og fader, John!"

"Ja, hvem skulle have troet det?" svarede John.

"Det er dog vel aldrig dit alvor," vedblev Prikken, mens hun sad på gulvet og rystede på hovedet ad ham, "at den er til legetøjsfabrikanten Gruff & Tackleton?"

John nikkede.

Hun nikkede ligeledes, og det i det mindste halvhundrede gange, ikke bifaldende, men i stum og medlidende forbavselse, idet hun tillige pressede sine læber sammen med hele deres smule styrke – de var slet ikke skabt til at presses sammen, det er jeg vis på – og i sin åndsfraværelse helt gennemborede den brave fragtmand med sine blikke. Miss Slowboy, der besad en mekanisk færdighed i til underholdning for barnet at gentage løsrevne brudstykker af den almindelige samtale uden spor af mening og uden hensyn til grammatikken, spurgte imidlertid højt dette unge væsen, om den var legetøjsmanden Gruff &

Tackleton, og om den ville hente bryllupskager hos konditoren, og om dens lille mor kendte de æsker, som dens lille far bringer hjem, og så fremdeles.

"Og der bliver altså virkelig noget af det!" sagde Prikken. "Hun og jeg var jo skolekammerater, John."

Han havde måske tænkt på hende eller været nær ved at tænke på hende, således som hun var i dengang i skolen. Han betragtede hende med tankefuldt velbehag, men svarede ikke.

"Og han er så gammel og så forskellig fra hende! Hvor mange år er vel Gruff & Tackleton ældre end du, John?"

"Jeg gad vide, hvor mange flere kopper te jeg i aften drikker til et måltid, end Gruff & Tackleton nogen sinde har drukket til fire!" svarede John muntert, idet han flyttede en stol hen til det runde bord og gav sig i lag med den kolde skank. "Hvad det angår at spise, så spiser jeg kun lidt, men det nyder jeg også, Prik."

Selv denne hans stående talemåde ved spisetiderne – en af hans uskyldige indbildninger – for hans madlyst var stedse genstridig og sagde ham på det bestemteste imod – fremkaldte ikke noget smil hos hans lille kone, der stod imellem pakkerne og skød kageæsken langsomt fra sig med foden. Og skønt hendes øjne var vendt mod gulvet, så hun ikke en eneste gang ned på den nydelige sko, som hun ellers var så omhyggelig for. Fordybet i sine tanker stod hun der og ænsede lige så lidt teen som John, uagtet han kaldte på hende og bankede i bordet med sin kniv for at vække hendes opmærksomhed. Først da han stod op og rørte ved hendes arm, da betragtede hun ham et øjeblik og skyndte sig hen til sin plads ved tebordet, idet hun lo over sin

forsømmelighed. Men det var ikke således, som hun før havde leet; måden og tonen var helt forandrede.

Også fårekyllingen var forstummet, og hvorledes det nu gik til eller ikke, så var værelset heller ikke nær så livligt som før.

"Så det er altså alle pakkerne, John?" afbrød hun en lang pause, som den skikkelige pragtmand havde brugt til en praktisk forklaring af den ene del af sin yndlingstalemåde, idet han ganske vist nød, hvad han spiste, om det end ikke kunne indrømmes, at han kun spiste lidt. "Så det er altså alle pakkerne, John?"

"Ja," sagde John; "dog – nej – jeg –" her lagde han kniv og gaffel fra sig og trak vejret dybt – "jeg har sågu rent glemt den gamle herre!"

"Den gamle herre?"

"I vognen," sagde John. "Han lå og sov i halmen, da jeg så ham sidst. Jeg har to gange været nær ved at huske på ham, siden jeg kom ind; men så slap han mig af tankerne igen. Holla! Hejda! Vågn op! Det var ret!"

Disse sidste ord råbte John uden for døren, hvor han var løbet hen med lyset i hånden.

Miss Slowboy, som havde hørt, at der blev gjort en gådefuld hentydning til "den gamle herre" Note 1), og i sin omtågede fantasi knyttede visse forestillinger af en religiøs natur til denne betegnelse, blev så forskrækket, at hun, idet hun hastigt rejste sig op fra den lave skammel ved kaminen for at søge beskyttelse i nærheden af sin madmoders skørter og ved at gå forbi døren kom i berøring med en fremmed gammel mand, instinktmæssigt gjorde et indhug eller et udfald imod ham med det eneste angrebsvåben, hun havde ved hånden. Da dette

våben tilfældigvis var barnet, opstod der en stor tummel og alarm, som Boksers skarpsindighed ikke bidrog lidt til at forøge. Den gode hund, der var mere betænksom end dens herre, havde nemlig, som det syntes, holdt øje med den gamle herre, mens han lå og sov, for at han ikke skulle liste sig bort med nogle unge poppeltræer, der lå bundet bag på vognen, og den viste ham endnu en meget nærgående opmærksomhed, ja gik endog så vidt, at den sled i hans gamacher og fo'r løs på knapperne.

"De er sådan et pragteksemplar af en syvsover," sagde John, da roen var blevet genoprettet – den gamle herre havde imens stået barhovedet og ubevægelig midt i stuen – "at jeg halvvejs havde haft lyst til at spørge Dem om, hvor de andre seks er, hvis det ikke havde set ud som en vits; og jeg ved, at jeg ville være kommet galt fra det. – Men jeg var dog meget nær ved det," smålo fragtmanden ved sig selv, "meget nær ved det!"

Den fremmede, der havde hvidt hår, regelmæssige og af en gammel mand at være påfaldende kække og skarpt tegnede træk og et par sorte, klare, gennemtrængende øjne, så sig om med et smil og hilste på fragtmandens kone med et højtideligt buk.

Hans dragt var meget ejendommelig og underlig, af meget gammeldags snit og brun fra top til tå; i sin hånd havde han en stor, brun knippel eller spadserestok, og da han stødte den imod gulvet, gik den fra hinanden og forvandledes til en stol, som han ganske roligt satte sig på.

"Se," sagde fragtmanden til sin kone, "således traf jeg ham siddende på landevejen, så stiv og næsten lige så døv som en milepæl!"

"Under åben himmel, John?"

"Under åben himmel," svarede fragtmanden, "da det begyndte at blive mørkt. "Fragten betalt," sagde han og gav mig atten pence. Dermed satte han sig op, og her er han nu."

"Han vil nok til at gå, John!"

Slet ikke; han ville kun til at tale.

"Undskyld," sagde den fremmede mildt, "jeg skulle blive her, indtil der blev sendt bud efter mig. Bryd Dem ikke om mig."

Med disse ord tog han et par briller op af den ene af sine store lommer og en bog op af den anden og begyndte i al magelighed at læse, uden at bryde sig mere om Bokser, end om den havde været et lille dæggelam.

Fragtmanden og hans kone vekslede et forlegent blik. Den fremmede løftede hovedet i vejret og sagde, idet han så fra konen hen på manden:

"Deres datter, gode ven?"

"Kone," svarede John.

"Søsterdatter?" sagde den fremmede.

"Ko-ne!" brølede John.

"Nej dog?" bemærkede den fremmede, "virkelig? Meget ung!"

Han vendte sig roligt om og begyndte igen at læse, men førend han kunne have læst to linjer, brød han igen af for at sige:

"Deres barn?"

John gav ham et vældigt nik; det var lige så godt som om han havde brølet et ja gennem en råber.

"Pige?"

"Dre-e-eng!" brølede John,

"Også meget ung, hvad?"

Mrs. Peerybingle tog øjeblikkelig ordet. "To måneder og tre da-a-age. Vaccineret netop for seks uger si-den! Slog ypperligt an! Doktoren mente, at det var et sjældent smukt ba-arn! Lige så stor som børn på fem må-ne-der! Skønner vid-under-lig! De vil måske ikke tro det, men begynder allerede at støtte på be-ne-ne!"

Den åndeløse lille moder, der havde skreget den gamle mand disse korte sætninger i øret, indtil hendes smukke ansigt var blevet purpurrødt, holdt her barnet op for hans ansigt som en håndgribelig og triumferende kendsgerning, mens Tilly med det melodiske udråb: "Ah kitte kitte kit!" der klang ligesom nogle ukendte ord til en populær nyse-arie, gjorde forskellige koagtige krumspring rundt om den intet anende uskyldighed.

"Tys, der er bestemt bud efter ham," sagde John. "Der er nogen ved døren; luk op, Tilly."

Men førend hun kunne komme hen til den, blev den åbnet udefra; det var nemlig en meget primitiv dør, der åbnedes med en klinke, som enhver, der havde lyst, kunne lette op. Og der var mange, der havde lyst til det, kan jeg forsikre Dem; for alle mulige naboer holdt af at få sig en lille lun passiar med fragtmanden, skønt han for den sags skyld ikke gjorde mange ord. Da den var lukket op, viste der sig på tærsklen en lille, mager, tankefuld, sortsmudset mand, der syntes at have lavet sig en kavaj af et sækkelærreds-overtræk på en gammel kasse; for da han vendte sig om for at lukke døren og holde den rå luft ude, fremviste han på bagsiden af dette klædningsstykke indskriften G. & T. med store, sorte begyndelsesbogstaver og ordet *GLAS* i dristige træk.

"God aften, John," sagde den lille mand. "God aften, madam. God aften, Tilly. God aften, ubekendte. Hvorledes har barnet det, madam? Bokser er vel rask, vil jeg håbe?"

"Alle i bedste velgående, Caleb," svarede Prikken, "hvad den lille angår, så behøver De da bare at se på det søde barn."

"Jeg behøver såmænd kun at se på Dem selv, hvad Dem angår," sagde Caleb.

Men han så dog ikke på hende, for han havde et adspredt, tankefuldt blik, der altid syntes at være et ganske andet sted henne, lige meget hvad han så sagde, en bemærkning, som også gjaldt om hans stemme.

"Eller på John," vedblev Caleb, "eller Tilly, ikke at forglemme; for slet ikke at tale om Bokser."

"Har De rigeligt at bestille nu for tiden, Caleb?" spurgte fragtmanden.

"Å ja, så temmelig, John," svarede han med et åndsfraværende udtryk som en mand, der i det mindste søgte efter de vises sten. "Så temmelig. Der er stærk efterspørgsel efter Noas arker for øjeblikket. Jeg kunne nok have lyst til at fikse lidt op på familien, men jeg indser ikke, hvorledes det skal lade sig gøre til den pris. Det ville være en vis tilfredsstillelse, om man kunne gøre det lidt tydeligere, hvem der er Sem'er og Kam'er, og hvem der er konerne. Fluer har jo heller ikke den størrelse i forhold til elefanter! Nå, det får nu være! Har De ingen pakker til mig, John?"

Fragtmanden stak hånden ned i en af lommerne på den overfrakke, som han havde trukket af, og tog en lille, i mos og papir omhyggeligt indpakket urtepotte op af den.

"Der er den!" sagde han, idet han med stor forsigtighed rettede på den. "Ikke så meget som et blad er kommet til skade. Fuld af knopper!"

Calebs glansløse øjne klarede op, da han tog urtepotten og takkede ham.

"Den er dyr, Caleb," sagde fragtmanden, "meget dyr på denne årstid."

"Det kan være det samme. Den ville være godt køb for mig, hvad den så kostede," svarede den lille mand. "Er der ikke mere, John?"

"En lille æske," sagde fragtmanden. "Her er den."

"Til Caleb Plummer," sagde den lille mand og stavede sig gennem adressen. "Skønne sager, skønne sager, John? Så er den vist ikke til mig."

"Skøre sager, står der jo," sagde fragtmanden, idet han så over hans skulder. "Hvorledes kan De læse *skønne* sager?"

"Ja, rigtigt," sagde Caleb, "De har ret, skøre sager! Ja, den er til mig. Det kunne rigtignok gerne have været skønne sager, ifald min kære dreng i det guldrige Sydamerika havde levet. De elskede ham som en søn, gjorde De ikke? De behøver ikke at sige mig det; jeg ved det jo meget godt. "Caleb Plummer. Skøre sager", ja, ja, det er fuldkommen rigtigt. Det er en æske med dukkeøjne til min datters arbejde. Gid hendes eget syn lå i den æske, John."

"Gid det var så vel!" sagde fragtmanden.

"Tak," sagde den lille mand. "De taler så hjerteligt. At tænke sig, at hun ikke kan se dukkerne, og at de stirrer så frækt på hende hele dagen igennem, det skærer mig i hjertet! Hvad har jeg at betale, John? Jeg ville gerne afgøre det."

"Jeg skal gøre det af med Dem, hvis De spørger mig tiere om det," sagde John. "Prik! Meget nær ved – ikke sandt!"

"Det ligner Dem at tale således," bemærkede den lille mand. "De er altid så god. Lad mig engang se, det er nok det hele?"

"Det tror jeg ikke," sagde fragtmanden. "Tænk Dem rigtigt om!"

"Noget til principalen, hvad?" sagde Caleb, efter at have betænkt sig lidt. "Rigtigt, det var jo det, jeg kom efter; men mit hoved er så fuldt af disse arker! Han har vel ikke været her?"

"Nej pokker heller," svarede fragtmanden. "Han har alt for travlt med at gøre haneben."

"Han kommer nok alligevel," sagde Caleb; "han pålagde mig at holde mig på den højre side af vejen, når jeg gik hjem, så ville han ganske sikkert indhente mig. Men det er nok bedst, jeg går. – De ville vel ikke have den godhed, madam, at lade mig knibe Bokser i halen, bare et lille øjeblik?"

"Men Caleb, sikken et spørgsmål!"

"Å, det er også det samme, madam," sagde den lille mand. "Den ville måske ikke synes om det. Men der er netop indløbet en lille bestilling på gøende hunde, og jeg kunne have lyst til at komme naturen så nær, som det lader sig gøre for en sixpence. Det er det hele. Men det kan også være det samme, madam."

Det traf sig så heldigt, at Bokser begyndte at gø af alle kræfter uden at have fået den tiltænkte opmuntring. Men da dette tydede på en ny gæsts komme, udsatte Caleb sit studium efter naturen til et mere belejligt øjeblik, tog den runde æske på nakken og anbefalede sig i en fart. Han kunne imidlertid have sparet sig ulejligheden; for han mødte gæsten i døren.

"Å, er De her? Vent lidt; jeg vil tage Dem hjem med. Deres tjener, John Peerybingle. Deres tjener, min smukke kone. Hver dag smukkere! Og bedre, om muligt! Og yngre," mumlede den nys ankomne med dæmpet stemme; "det er dog fandens!"

"Det ville forbavse mig at høre Dem sige smukke ting, mr. Tackleton," sagde Prikken, ikke just med den største forekommenhed, "hvis jeg ikke vidste, hvorledes det er fat med Dem."

"De ved altså det hele?"

"Ja, jeg er jo nødt til at tro det," sagde Prikken.

"Det er formodentlig faldet Dem svært nok?"

"Meget svært."

Legetøjshandleren Tackleton, i almindelighed kendt under navn af Gruff & Tackleton – for således hed firmaet, skønt Gruff for længe siden var blevet købt ud og kun havde efterladt sit navn i forretningen og, som nogle sagde, sin natur efter dettes leksikalske betydning [Note 2)] – legetøjshandleren Tackleton var en mand, hvis kald var blevet aldeles misforstået af hans forældre og værger. Havde de gjort ham til ågerkarl, til en snu sagfører, til retsbetjent eller til mægler, havde han måske løbet utilfredshedens horn af sig i sin ungdom og ville, efter at have styret sin lyst til ondskabsfulde streger, muligvis til sidst være blevet elskværdig for en smule forandrings og afvekslings skyld. Men indskrænket og bundet til det fredelige arbejde at lave legetøj var han blevet en huslig varulv, der hele sit liv havde levet af børn og var deres uforsonlige fjende. Han foragtede alt legetøj og ville ikke for alt i verden have købt sig selv et stykke; frydede sig i sin ondskab ved at lægge bistre udtryk i ansigterne på papirsbønder, som drev svin til torvs, udråbere, som

efterlyste tabte prokuratorsamvittigheder, bevægelige gamle damer, som stoppede strømper eller skar kager for, eller andre lignende prøver af hans varelager. Forfærdelige masker, afskyelige, lodne, rødøjede trolde i æsker; vampyrlignende drager; dæmoniske rokkedukker, som aldrig ville ligge stille, mon idelig fløj forover og forskrækkede de små børn med deres stirren, var hans sjæls inderligste glæde. De var hans eneste trøst og sikkerhedsventil. Han var stor i sådanne opfindelser. Alt, hvad der indeholdt spiren til en lille nattemare, henrykkede ham. Han havde endog sat penge til – og den slags legetøj var ham inderlig kært – på glas til *laterna magica*'er, hvorpå mørkets magter var tegnet som et slags overnaturlige hummere med menneskeansigter. På karikaturbilleder af kæmper havde han stukket en hel lille kapital, og skønt han selv ikke var maler, kunne han dog til vejledning for sine kunstnere med et stykke kridt antyde et vist lumsk grin i disse uhyrers ansigter, der var sikre på at tilintetgøre al sindsro hos enhver ung herre mellem seks og elleve år i hele jule- eller sommerferien.

Således som han var med hensyn til legetøj, var han også i andre henseender, hvilket jo er tilfældet med de fleste mennesker. Man kan derfor let forstå, at det store, grønne slag, som nåede ned til hans lægge, var knappet sammen helt op til hagen omkring en ualmindelig person, og at han var omtrent en så sjældent elskværdig ånd og en så behagelig omgangsfælle, som der nogen sinde har trådt i et par brednæsede støvler med mahognifarvede kraver.

Ikke des mindre var Tackleton i færd med at gifte sig, og det oven i købet med en ung kone, en smuk, ung kone.

Han lignede ikke synderlig en brudgom, som han stod der i fragtmandens køkken med en trækning i sit tørre ansigt og en vridning i sin krop, med hatten skudt ned på næsen og hænderne stukket ned på bunden af lommerne og med hele sit spydige, frastødende jeg tittende ud af en lille krog i et lille øje, ligesom den koncentrerede essens af en hel flok ravne. Men brudgom agtede han at være.

"Om tre dage. Næste torsdag. Den sidste dag i den første måned i året. Det er min bryllupsdag," sagde Tackleton.

Har jeg omtalt, at han altid spilede det ene øje vidt op og holdt det andet næsten helt lukket, og at det næsten helt lukkede øje altid var det mest udtryksfulde øje? Nej, jeg tror ikke, jeg har omtalt det.

"Det er min bryllupsdag," sagde Tackleton og klingrede med sine penge.

"Men det er jo også vor bryllupsdag!" udbrød fragtmanden.

"Ha, ha, ha!" lo Tackleton. "Snurrigt! De er akkurat lige sådan et par som vi, akkurat!"

Prikkens harme over denne formastelige påstand er ikke til at beskrive. Nu skulle man bare høre! Hans indbildningskraft kunne måske også omfatte muligheden af akkurat sådant et barn. Manden var gal!

"Hør! Må jeg tale et ord med Dem," mumlede Tackleton, idet han puffede til fragtmanden med sin albue og trak ham til side. "De kommer da til brylluppet? Vi er jo i den samme situation."

"Hvorledes i den samme situation?" spurgte fragtmanden.

"En smule forskel i alderen, De forstår mig nok," sagde Tackleton med nok et puf. "Kom og tilbring en aften med os i forvejen."

"Hvorfor det?" spurgte John, forbavset over denne påtrængende gæstfrihed.

"Hvorfor?" svarede den anden. "Det er en ny måde at modtage en indbydelse på. Ih, for adspredelses skyld; for selskabeligheds skyld og så videre."

"Jeg troede ikke, at De var selskabelig," sagde John på sin ligefremme måde.

"Bah, det hjælper ikke at forstille sig over for Dem, ser jeg nok," sagde Tackleton. "Nå, tingen er, at De og Deres kone tager sig så hyggelige ud sammen, som tevandsdrikkerne kalder det. Nå, vi ved jo bedre besked, men –"

"Nej, vi ved ikke bedre besked," afbrød John ham. "Hvad er det, De taler om?"

"Godt, så ved vi ikke bedre besked," sagde Tackleton. "Lad så være. Som De vil; hvad gør det til sagen? Jeg ville have sagt, at da De nu engang tager Dem således ud, vil Deres selskab gøre et fordelagtigt indtryk på den tilkommende mrs. Tackleton. Og skønt jeg ikke tror, at Deres gode kone er synderlig venlig stemt imod mig i denne sag, kan hun dog ikke undgå at fremme mine planer, da der er noget solidt og hyggeligt ved hende, som altid gør sin virkning, selv i et tvivlsomt tilfælde. De lover altså at komme?"

"Vi har aftalt at højtideligholde vor bryllupsdag i al tarvelighed her hjemme," sagde John. "Vi har lovet os selv det for et halvt år siden. Vi synes, ser De, at hjemmet –"

"Bah, hvad er hjemmet?" udbrød Tackleton. "Fire vægge og et loft! – Hvorfor slår De ikke den fårekylling ihjel? Det ville jeg gøre! Det gør jeg altid; jeg hader deres støj –. Der er også fire vægge og et loft i mit hus, kom hjem til mig!"

"Slår De fårekyllingerne ihjel?" sagde John.

"Maser dem," sagde den anden og satte sin hæl hårdt imod gulvet. "De kommer altså? Det er lige så meget i Deres som i min interesse, forstår De, at kvindfolkene bilder hinanden ind, at de er tilfredse og fornøjede og ikke kunne være bedre farne. Jeg kender dem nok. Når den ene siger noget, brøler den anden straks med i kor. Der er sådan en kappelyst imellem dem, at når Deres kone siger til min kone: "Jeg er den lykkeligste kone i verden, og min mand den bedste mand i verden, og jeg tilbeder ham," vil min kone sige det samme til Deres eller lidt til og selv halvvejs tro det."

"Mener De da, at hun ikke gør det?" spurgte John.

"Ikke gør det!" udbrød Tackleton med en kort, skarp latter. "Hvad gør hun ikke?"

Fragtmanden var lige på nippet til at tilføje: "Tilbeder Dem"; men da han tilfældigvis mødte det halvt lukkede øje, idet det blinkede til ham over den opsmøgede krave på slaget, der var meget nær ved at stikke det ud, følte han, at det var i den grad usandsynligt, at det kunne være en bestanddel af noget, som fortjente at tilbedes, at han i stedet sagde: "At hun ikke tror det?"

"Å, De er en rad! De spøger," sagde Tackleton.

Men skønt fragtmanden var langsom til at begribe hans fulde mening, betragtede han ham dog med en så alvorlig mine, at han var nødt til at forklare sig lidt tydeligere.

"Jeg har fået lyst," sagde Tackleton, idet han rakte fingrene på sin venstre hånd i vejret og bankede på pegefingeren, som om han ville sige: "Det er mig, Tackleton – jeg har fået lyst til at tage mig en ung og en smuk kone"; her bankede han på sin lillefinger for at betegne bruden, ikke lempeligt, men hårdt, med en

bevidsthed om magt. "Jeg kan tilfredsstille denne lyst, og jeg gør det. Det er er indfald af mig. Men – se nu engang her."

Han pegede hen på det sted, hvor Prikken sad tankefuld foran ilden, mens hun støttede sin kløftede hage på sin hånd og betragtede den klare lue. Fragtmanden så på hende og så på ham, så atter på hende og så på ham igen.

"Hun ærer og adlyder uden tvivl," sagde Tackleton, "og da jeg ikke er sentimental af mig, er det mig mere end nok. Men tror De, at der er noget mere i det?"

"Jeg tror," bemærkede fragtmanden, "at jeg ville kaste enhver ud af vinduet, som ville nægte det."

"Det forstår sig!" lød Tackletons usædvanlig hurtige svar. "Ja vist! Det ville De uden tvivl. Naturligvis. Det er jeg vis på. God nat. Drøm behageligt!"

Den gode fragtmand følte sig mod sin vilje forlegen, usikker og ilde til mode. Han kunne ikke lade være at røbe det ved sit væsen.

"God nat, kære ven!" sagde Tackleton medlidende. "Nu går jeg. Vi er i virkeligheden to alen af et stykke, ser jeg. De vil ikke komme til os i morgen aften? Nu vel, i overmorgen skal De jo til selskab; så kommer jeg også derhen og tager min tilkommende kone med. Det vil hun have godt af. Er det et ord? Tak. – Hvad er det?"

Det var et højt skrig fra fragtmandens kone, et højt, gennemtrængende, pludseligt skrig, der fik værelset til at runge som en glasklokke. Hun havde rejst sig fra sin stol og stod ligesom naglet til gulvet af rædsel og forundring. Den fremmede havde nærmet sig ilden for at varme sig og stod et kort skridt fra hende, men ganske stille.

"Prik!" udbrød fragtmanden. "Mary! Min skat! Hvad er der på færde?"

Alle flokkede sig nu om hende. Caleb, der havde siddet og snuet på kageæsken, greb i den første ufuldkomne opvågnen af sin indslumrede åndsnærværelse miss Slowboy i håret, men bad øjeblikkelig om forladelse.

"Mary," udbrød fragtmanden, idet han greb hende i sine arme, "er du syg? Hvad er det? Sig mig det, min ven!"

Hun svarede kun ved at slå hænderne sammen og bryde ud i en vild latter. Og, idet hun derpå sank fra hans favn og ned på gulvet, skjulte hun sit ansigt med sit forklæde og græd bitterligt. Og så gav hun sig igen til at le og så igen til at græde, og så sagde hun, at det var koldt, og lod sig føre af ham hen til arnestedet, hvor hun satte sig ned ligesom før. Den gamle mand stod der endnu ligesom før, ganske stille.

"Nu er det bedre med mig, John," sagde hun. "Nu er jeg fuldkommen vel – jeg –"

"John!" Men John var omme på den anden side af hende. Hvorfor vendte hun ansigtet om mod den fremmede gamle herre, som om hun talte til ham? Var hun gået fra forstanden?

"Bare en indbildning, kære John – et slags rystelse – noget, der pludselig fo'r forbi mine øjne – jeg ved ikke, hvad det var. Men nu er det gået over, helt over."

"Det glæder mig, at det er gået over," mumlede Tackleton, idet han lod det udtryksfulde øje løbe rundt i hele stuen. "Kun gad jeg vide, hvor det er gået hen og hvad det var. Hm! Caleb, kom herhen! Hvem er ham med det grå hår?"

"Det ved jeg ikke," svarede Caleb hviskende. "Jeg har aldrig set ham før i mit liv. En udmærket figur til en nøddeknækker; en

ganske ny model. Med et skruegab, der gik ned i hans vest, ville han være dejlig."

"Ikke styg nok," sagde Tackleton.

"Eller til et fyrtøj," bemærkede Caleb, hensunken i beskuelse. "Sikken en model! Hovedet til at skrue af til at gemme svovlstikker i, benene vendt i vejret til lyset, så ville han være et glimrende fyrtøj til at stille på kamingesimsen i et herreværelse, akkurat som han står der!"

"Ikke nær styg nok," sagde Tackleton. "Slet ikke noget ved ham. Nå, tag æsken. Nu har De vel forvundet det, vil jeg håbe?"

"O, nu er det gået over, helt over," sagde den lille kone og gjorde tegn til ham, at han skulle gå. "God nat!"

"God nat!" sagde Tackleton. "God nat, John Peerybingle! Pas på den æske, Caleb. Taber De den, så skal der ske Dem en ulykke! Bælgmørkt, og vejret endnu værre end før! God nat!"

Efter at han endnu en gang havde kastet et spejdende blik omkring i værelset gik han ud ad døren, ledsaget af Caleb, der bar bryllupskagen på sit hoved.

Fragtmanden havde været så forundret over sin lille kone og haft så travlt med at berolige og pleje hende, at han næppe havde lagt mærke til den fremmedes nærværelse før nu, da han igen stod der som deres eneste gæst.

"Han hører ikke til dem, ser du nok," sagde John. "Jeg må give ham et vink om at gå."

"Jeg beder Dem om forladelse, min ven," sagde den fremmede herre, idet han nærmede sig, "og det så meget mere, som jeg frygter for, at Deres kone ikke er rask; men da den tjener, som min svaghed," her pegede han på sine øren og rystede på hovedet, "næsten gør uundværlig for mig, ikke er

kommet, er jeg bange for, at der må være indløbet en misforståelse. Det onde vejr, som gjorde det hyggelige ly i Deres vogn – gid jeg aldrig må få noget værre – så kærkomment, er endnu slet. Ville De ikke bevise mig den godhed at overlade mig en seng her?"

"Jo, jo!" udbrød Prikken, "jo gerne!"

"Åh!" sagde fragtmanden, forundret over dette hurtige samtykke. "Nå, jeg har intet derimod; men jeg er dog ikke ganske vis på, at –"

"Tys!" afbrød hun ham. "Kære John!"

"Å, han er jo stokdøv," indvendte John.

"Det ved jeg nok, men – jo, gerne; jo gerne! Jeg skal straks rede en seng til ham, John."

Idet hun skyndte sig ud for at gøre det, røbede hun en så påfaldende sindsbevægelse og forvirring i hele sit væsen, at fragtmanden stod og så ganske bestyrtet efter hende.

"Redte dets lille mor en lille senge?" råbte miss Slowboy til barnet. "Og blev dets hår brunt og krøllet, da dets lille hår blev taget af, så det blev helt forskrækket, det søde pus, mens det sad ved ilden?"

Med den uforklarlige opmærksomhed for ubetydeligheder, som så tit følger med en tilstand af tvivl og forvirring, gentog fragtmanden, mens han gik langsomt op og ned ad gulvet, disse tossede ord mange gange i sit stille sind, så mange gange, at han lærte dem udenad. Han stod endnu og grundede på dem, ligesom på en lektie, da Tilly atter havde givet barnet huen på, efter at hun først på barnepigers vis havde bibragt det lille skaldede hoved så mange gnidninger med sin hånd, som hun anså for gavnlige.

"'Og det blev så forskrækket, det søde pus, mens det sad ved ilden.' Gud må vide, hvad der gjorde Prikken så forskrækket!" mumlede fragtmanden, mens han gik op og ned ad gulvet.

Han tilbageviste med den dybeste foragt legetøjshandlerens antydninger, og dog opfyldte de ham med en ubestemt, uforklarlig uro; for Tackleton var klog og snu, hvorimod han selv havde den pinlige overbevisning, at han kun var langsom til at fatte en ting, så at en halvkvædet vise altid gjorde et pinligt indtryk på ham. Det var visselig ikke hans hensigt at sætte noget af det, Tackleton havde sagt, i forbindelse med hans kones usædvanlige opførsel; men de to ting havde sat hans tanker i bevægelse på en gang, og han kunne ikke holde dem ude fra hinanden.

Sengen var snart færdig, og den fremmede, som havde afslået enhver anden forfriskning end en kop te, gik til hvile. Derpå satte Prikken, der nu var helt rask igen, sagde hun, helt rask igen, den store lænestol til rette i kaminkrogen til sin mand, stoppede hans pibe og gav ham den og tog plads på sin sædvanlige lille stol ved siden af ham ved arnen.

På den lille stol ville hun nu altid sidde; hun må vel have haft en slags forestilling om, at den var en sleskende, indsmigrende lille stol.

Hun var i et og alt den allerbedste pibestopperske, tør jeg sige, i alle fem verdensdele. At se hende stikke denne lille buttede finger ind i hovedet og derpå puste ned i røret for at rense det, og så at lade, som om hun troede, at der virkelig var noget i røret, og puste en halv snes gange i det og holde det for øjet som en kikkert med en højst fortryllende trækning i sit prægtige lille ansigt, mens hun kikkede i røret, det var ligefrem

mageløst. Tobakken var hun fuldkommen herre over, og den måde, hvorpå hun tændte piben med en fidibus, efter at fragtmanden havde taget den i munden – idet hun kom ganske tæt forbi hans næse uden at brænde den – det var kunst, høj kunst.

Og fårekyllingen og kedlen, som nu atter stemte i, indrømmede det! Den klare ild, som blussede op igen, indrømmede det! Den lille høstkarl oppe på uret, som ufortrødent fortsatte sit uænsede arbejde, indrømmede det! Og fragtmanden, hvis pande glattedes, og hvis ansigt opklaredes, indrømmede det beredvilligst af alle.

Og mens han sindigt og tankefuldt dampede væk af sin gamle pibe, og mens det hollandske ur dikkede, og den røde ild glimtede, og fårekyllingen sang, trådte hans arnes og hans hjems skytsånd – for det var fårekyllingen – i feagtig skikkelse ud i værelset og manede mange hjemlige skikkelser frem omkring ham. Prikker af enhver alder og størrelse opfyldte værelset. Prikker, der som glade børn løb foran ham og plukkede blomster på marken; bly Prikker, der halvt trak sig tilbage, halvt gav efter for hans eget plumpe billedes tilnærmelser; nygifte Prikker, der steg af ved døren og fulde af forundring tog husholdningsnøglerne i besiddelse; moderlige Småprikker, ledsagede af indbildte Slowboy'er, der bar små børn til kirke for at døbes; værdige, men endnu unge og blomstrende Prikker, der holdt øje med Prikker af døtre, som dansede ved høstgilder; tykke Prikker, omringede og overhængte af klynger af rosenmundede børnebørn; gråhårede Prikker, der støttede sig på stokke og stavrede af sted med vaklende skridt. Også gamle fragtmænd viste der sig med

gamle, blinde Boksere liggende ved deres fødder; og nyere vogne med yngre kuske ("Brødrene Peerybingle" stod der på presenningen); og syge gamle fragtmænd, der plejedes af de kærligste hænder, og grønne gravsteder på kirkegården over gamle fragtmænd, der var døde og borte. Og mens fårekyllingen viste ham alle disse ting – han så dem tydeligt, skønt hans øjne var fæstede på ilden – blev fragtmanden let og glad om hjertet, og han takkede sine husguder af sin sjæls inderste og brød sig ikke mere om Gruff & Tackleton, end De gør.

Men hvad var det for en skikkelse af en ung mand, som den samme fe af en fårekylling satte så tæt ved hendes stol og som blev stående der ensom og alene? Hvorfor tøvede den så tæt ved hende og støttede sin arm på kaminen, mens den idelig gentog: "Gift! Og ikke med mig!"

O Prik! O troløse Prik! Der er ikke plads til den i alle din mands syner; hvorfor er den skygge faldet på hans arne?

Andet pip

Caleb Plummer og hans blinde datter levede ganske alene for dem selv, som det hedder i eventyrene – og min velsignelse, og Deres med, vil jeg håbe, over eventyrene, fordi de dog siger noget i denne kedelige verden! – Caleb Plummer og hans blinde datter levede ganske alene for dem selv i en lille revnet nøddeskal af et træhus, som i grunden ikke var stort bedre end en filipens på Gruff & Tackletons fremragende, røde murstens næse. Gruff & Tackletons ejendom var den mest iøjnefaldende bygning i hele gaden, men Caleb Plummers bolig kunne man have brudt ned med et par hammerslag og kørt stumperne bort på en arbejdsvogn.

Havde nogen gjort Caleb Plummers bolig den ære at savne den efter et sådant overfald, ville det uden tvivl have været for at prise dens sløjfning som en stor forbedring. Den klamrede sig fast til Gruff & Tackletons ejendom som en musling til kølen af et skib – eller som en snegl til en dør – eller som en lille klynge paddehatte til stammen af et træ. Men det var den spire, hvoraf den fuldvoksne stamme Gruff & Tackleton var udsprunget, og under dets sprukne tag havde den næstsidste Gruff efter en beskeden målestok forfærdiget legetøj til en svunden slægt af drenge og piger, der havde leget med det, opdaget, hvorledes det var indrettet, brækket det itu og så lagt sig til at sove.

Jeg sagde, at Caleb og hans stakkels blinde datter boede her; men jeg burde have sagt, at Caleb boede her, og hans stakkels blinde datter et andet sted, i et af ham udstyret, fortryllet hjem,

hvor der ikke sporedes nød eller trang, og hvor sorgen aldrig trængte ind. Caleb var ikke nogen troldmand; men i den eneste trolddomskunst, der endnu er os levnet, i den opofrende, udødelige kærligheds trylleri, havde naturen været hans læremester, og det var den, der havde lært ham at gøre underværker.

Den blinde pige vidste slet ikke af, at lofterne var smudsige, væggene skjoldede og kalken hist og her skallet af; at lange revner var utilstoppede og dag for dag blev større, at bjælkerne smuldrede hen og gav efter. Hun vidste slet ikke af, at jernet rustede, træet rådnede og tapetpapiret faldt af; at endog bygningens størrelse, form og rette forhold svandt hen. Hun vidste slet ikke af, at det var grimt og klodset fajance og lertøj, som stod på bordet; at der var sorg og modløshed i huset; at Calebs tynde hår blev mere og mere gråt lige for hendes udslukte øjne. Hun vidste slet ikke af, at de havde en kold, fordringsfuld, udeltagende herre, vidste, kort sagt, at Tackleton var Tackleton, men levede i den tro, at han var en excentrisk spøgefugl, der havde sin fornøjelse af at gøre løjer med dem, og at han, skønt han var deres livs skytsengel, ikke ville høre et ord om taknemmelighed.

Og alt dette var Calebs værk, det var alt sammen hendes enfoldige faders værk! Men også han havde en fårekylling ved sin arne, og alt som han sad og lyttede sørgmodig til dens sang, mens det moderløse blinde barn endnu var ganske lille, havde denne ånd indgivet ham den tanke, at selv hendes store ulykke næsten kunne forvandles til en velsignelse, og pigen gøres lykkelig ved disse ringe midler. For fårekyllingerne udgør et samfund af mægtige ånder, om end de mennesker, der holder

omgang med dem, ikke ved det, hvilket tit er tilfældet; og i den usynlige verden gives der ingen blidere og mere sanddru røster, ingen røster, som man så ubetinget kan lide på, eller som giver så kærlige og gode råd, som de røster, hvormed arnens og hjemmets ånder taler til menneskene.

Caleb og hans datter sad og arbejdede i deres sædvanlige arbejdsværelse, der tillige tjente dem til dagligstue, og et forunderligt sted var det. Det indeholdt færdige og halvfærdige huse til dukker af enhver livsstilling; forstadsboliger for dukker med en beskeden indtægt; køkkener og enkelte værelser for dukker af de lavere klasser; stolte herskabsboliger for dukker af fornem stand. Nogle af disse lejligheder var allerede fuldt møblerede, således som de kunne passe sig for dukker med små indtægter; andre kunne med et øjebliks varsel udstyres med den største elegance fra hele hylder, fulde af stole og borde, sofaer, senge og andre møbler. De stands- og rangspersoner så vel som andre almindelige dødelige, for hvem disse lejligheder var bestemte, lå rundt omkring i kurve og stirrede lige op på loftet; men i den måde, hvorpå deres forskellige trin på samfundsstigen var afmærkede, således at enhver blev holdt inden for sin rette sfære – hvilket erfaringen desværre viser er så vanskeligt i det virkelige liv – havde de, som lavede disse dukker langt overgået naturen, der ofte er egensindig og lunefuld; for uden at blive stående ved så vilkårlige kendemærker som atlask, sirts og pjalter, havde de tilføjet iøjnefaldende personlige forskelligheder, så at der ikke kunne ske nogen fejltagelse. Således havde den fornemme dukkedame velformede vokslemmer, men det var også kun hende og hendes lige; den næste samfundsklasse var lavet af skind, og

den næste igen af groft lærred. Simple folk måtte lade sig nøje med tændstikker til arme og ben, og dermed var de med det samme indsat i deres livskreds, uden nogen mulighed for at komme ud af den igen.

Foruden dukker indeholdt Calebs værelse også andre prøver på hans håndværk. Der var Noas arker, hvor fuglene og dyrene var meget knebent indkvarteret, forsikrer jeg Dem, skønt de lod sig proppe ned gennem taget og kunne rystes og rasles sammen så tæt som muligt. Med en dristig poetisk frihed var de fleste af disse Noas arker forsynet med dørhammere, en måske historisk urigtig tilgift, idet den mindede om formiddagsvisitter og postbude; men den gav dog bygningens yderside et behageligt anstrøg af fuldendthed. Der var hele snese af tungsindige små vogne, som opførte den ynkeligste musik, når hjulene gik rundt; en mængde små violiner, trommer og andre marterinstrumenter, samt en uendelighed af kanoner, skjolde, sværd, spyd og geværer. Der var små akrobater i røde bukser, der idelig sværmede op ad høje stiger af røde bændler og faldt ned på hovedet på den anden side; og der var utallige ældre herrer af et værdigt, for ikke at sige ærværdigt udsende, der fløj som afsindige hen over horisontale knager, som var sat fast til deres egne gadedøre. Der var dyr af alle slags og især heste af enhver race, lige fra den skimlede tønde på fire pinde og med en lille lodden dusk til manke og til den fuldblods gyngehest i dens hele vælighed. Ligesom det ville have været vanskeligt at tælle de snese og atter snese af pudsérlige skikkelser, der var rede til at begå alle slags narrestreger, når blot man drejede et håndgreb, således ville det ikke have været nogen let opgave at nævne en menneskelig

dårskab, last eller svaghed, hvortil der ikke fandtes et nært eller fjernt forbillede i Calebs værelse, og det ikke i nogen overdreven skikkelse; for meget små drivfjedre kunne få mænd og kvinder til at gøre lige så sælsomme krumspring, som nogen sinde et legetøj er blevet indrettet til at gøre.

Midt iblandt alle disse sager sad Caleb og hans datter og arbejdede; den blinde pige var i færd med at pynte dukker, og Caleb havde travlt med at male og sætte ruder i en elegant herskabsbolig på fire etager.

Calebs sorgfurede ansigtstræk og hans åndsfraværende, drømmende væsen, der ville have klædt en guldmager eller dybsindig videnskabsmand godt, stod ved første øjekast i en forunderlig modsætning til hans håndtering og alle de narrestreger, som han var omgivet af; men narrestreger bliver, når de skal udtænkes og udøves for det daglige brøds skyld, til højst alvorlige virkeligheder, og selv afset herfra tør jeg ingenlunde indestå for, at Caleb, hvis han havde været overkammerherre, parlamentsmedlem, advokat eller en stor gransker, ville have haft med legetøj at gøre, der var den mindste smule mindre naragtigt, hvorimod jeg nærer stor tvivl om, at det ville have været lige så uskyldigt.

"Så du var ude i regnen i aftes, fader, med din smukke, ny kavaj på?" sagde datteren.

"Ja, med min smukke, ny kavaj på," svarede faderen med et blik hen på en klædesnor i værelset, hvorpå det tidligere beskrevne sækkelærreds-klædningsstykke var hængt omhyggeligt op til tørring.

"Jeg er så glad for, at du købte den, fader!"

"Ja, og så oven i købet hos sådan en skrædder," sagde Caleb. "En rigtig modeskrædder. Den er alt for god til mig."

Den blinde pige standsede sit arbejde og lo af henrykkelse. "Alt for god, fader? Hvad kan vel være for godt til dig?"

"Jeg skammer mig dog næsten ved at gå med den," sagde Caleb og iagttog det indtryk, hans ord gjorde på hendes opklarede ansigt, "det forsikrer jeg dig. Når jeg hører drengene og folk råbe bag efter mig: "Hej, sikken en laps!" ved jeg ikke, hvor jeg skal vende mine øjne hen. Og da tiggeren ikke ville gå sin vej i aftes og svarede mig, da jeg sagde, at jeg var en ganske simpel mand: "Nej, Deres Velbårenhed! Bevares! Det må Deres Velbårenhed da ikke sige!" så blev jeg ganske skamfuld. Jeg blev ordentlig til mode, som om jeg ikke havde ret til at gå med den."

Lykkelige blinde pige, hvor hun jublede af glæde! "Jeg ser dig, fader," sagde hun og slog hænderne sammen, "lige så tydeligt, som om jeg havde de øjne, som jeg aldrig savner, når du er hos mig. En blå kavaj –"

"Lyseblå," sagde Caleb.

"Ja, ja, lyseblå!" udbrød pigen og løftede sit smilende åsyn i vejret, "netop den farve, jeg kan huske fra den velsignede himmel! Du har før sagt mig, at den var blå! En lyseblå kavaj –"

"Hængende løst om kroppen," tilføjede Caleb.

"Hængende løst om kroppen!" udbrød den blinde pige og lo hjerteligt; "og inden i den dig selv, kære fader, med dit muntre blik, dit smilende ansigt, din frejdige gang og dit sorte hår, så ungdomsfrisk og så smuk!"

"Nej, hold nu op!" sagde Caleb; "nu bliver jeg snart helt forfængelig."

"Det er du nok allerede," udbrød den blinde pige og pegede i sin glæde fingre ad ham. "Jeg kender dig, fader! Ha, ha, ha! Du er opdaget, ser du!"

Hvor forskelligt var ikke det billede, som hun udmalede sig, fra Caleb selv, således som han sad der og betragtede hende! Hun havde talt om hans frejdige gang, og deri havde hun haft ret. I mange, mange år var han ikke en eneste gang skredet over denne tærskel med sine sædvanlige langsomme skridt, men kun med trin, der var afpasset for hendes øren, og aldrig havde han, selv når hans eget hjerte var allertungest, glemt de lette fjed, der skulle gøre hende så glad og frimodig.

Himlen må vide det, men jeg tror, at Calebs underlige, forvirrede væsen halvvejs hidrørte fra, at han af kærlighed til sin blinde datter havde forplumret sine egne begreber om sig selv og alle sine omgivelser. Hvor kunne den lille mand blive andet end forvirret, når han i så mange år havde arbejdet på at tilintetgøre sin egen personlighed og at forvanske og fordreje alt, hvad der stod i forbindelse dermed?

"Se så," sagde han, idet han trådte et par skridt tilbage for bedre at kunne bedømme sit arbejde, "nu er vi virkeligheden lige så nær, som to halve er ved at være én hel. Hvor det er skade, at hele forsiden af huset åbner sig på en gang! Bare der nu var en trappe inden i det og ordentlige døre til værelserne til at gå ind ad! Men det er det værste ved mit arbejde, at jeg stadig skuffer og bedrager mig selv."

"Du taler så sagte. Du er dog vel ikke træt, fader?"

"Træt!" gentog Caleb med et stærkt udbrud af livlighed, "hvad skulle vel trætte mig, Bertha? Jeg bliver aldrig træt! Jeg ved ikke engang, hvad det vil sige at være træt."

For at give sine ord større vægt afbrød han sig selv i en uvilkårlig efterligning af to figurer i halv legemsstørrelse, der stod på kaminhylden og gabte og strakte sig, som om de var i en permanent træthedstilstand fra midten af og opefter, og gav sig derpå til at nynne en stump af en vise. Det var en drikkevise, noget om en dampende punch, som han sang med en påtagen, forsoren stemme, der gjorde hans ansigt tusinde gange magrere og tankefuldere end ellers.

"Hvad, synger De?" sagde Tackleton, idet han stak hovedet ind ad døren. "Det må jeg sige! Jeg kan ikke synge."

Det ville ingen have haft ham mistænkt for. Han så slet ikke ud til at være musikalsk anlagt.

"Jeg kan ikke overkomme at synge," sagde Tackleton, "men det glæder mig, at De kan det. Jeg vil håbe, at De også kan overkomme at arbejde. Jeg kan næppe tro, at der er tid til begge dele."

"Du skulle bare se, Bertha, hvorledes han blinker til mig!" hviskede Caleb. "Det er en stor spøgefugl! Hvis man ikke kendte ham bedre, skulle man tro, at det var hans alvor, ikke sandt?"

Den blinde pige nikkede og smilede.

"Den fugl, som *kan* synge, men ikke *vil* synge, må tvinges til at synge, siger man jo," brummede Tackleton. "Men hvad skal vi nu sige om uglen, som hverken kan eller bør synge, men som dog vil synge – hvad skal den tvinges til?"

"Nej, hvor han blinker til mig nu!" hviskede Caleb til sin datter. "Ak, Gud fri os!"

"Altid så munter og oprømt!" udbrød den smilende Bertha.

"Ah, er De der?" sagde Tackleton. "Stakkels tosse!"

Han anså hende virkelig for at være tosset og støttede denne tro – om han var sig det bevidst eller ej, skal jeg lade være usagt – på, at hun holdt af ham.

"Nå, siden De nu engang er her, hvorledes har De det så?" spurgte Tackleton i sin sædvanlige knarvorne tone.

"Tak godt, rigtig godt. Og jeg er så lykkelig, som selv De kan ønske mig at være; så lykkelig, som De ville gøre hele verden, hvis De kunne!"

"Stakkels tosse!" mumlede Tackleton. "Ikke spor af sund fornuft, ikke spor!"

Den blinde pige greb hans hånd, kyssede den, holdt den et øjeblik imellem begge sine og lagde ømt sin kind imod den, førend hun slap den. Der lå en så ubeskrivelig kærlighed og en så brændende taknemmelighed i den måde, hvorpå hun gjorde det, at selv Tackleton blev påvirket, så at han med en mildere brummen end sædvanlig sagde:

"Hvad er der nu på færde?"

"Jeg satte det ved mit hovedgærde, da jeg lagde mig til at sove i aftes, og så det for mig i mine drømme. Og da dagen brød frem og den herlige røde sol – den *røde* sol, fader, ikke sandt?"

"Ja, den er rød om morgenen og om aftenen, Bertha," sagde stakkels Caleb med et ynkeligt blik på sin arbejdsherre.

"Da den stod op, og det klare lys, som jeg næsten er bange for at støde mig på, når jeg går, strømmede ind i værelset, vendte jeg det lille træ imod det og takkede Himlen, fordi den skabte så dejlige ting, og velsignede Dem, fordi De sendte mig dem, for at de skulle opmuntre mig!"

"Hun er splittergal!" sagde Tackleton halvhøjt. "Nu kommer vi nok snart til at give hende spændetrøje og håndjern på. Hun

er godt på vej."

Mens hans datter talte, stod Caleb med hænderne løst foldede og stirrede ud for sig, som om han virkelig var uenig med sig selv om – jeg tror, at han var det – hvor vidt Tackleton havde gjort noget, som fortjente hendes tak, eller ikke. Hvis der i dette øjeblik under dødsstraf var blevet stillet ham valget mellem at sparke legetøjshandleren eller at kaste sig på knæ for ham, alt efter hans fortjeneste, og han havde fuldstændig fri hænder, tror jeg, at der ville have været lige stor sandsynlighed for, at han ville have gjort det ene som det andet. Og dog vidste Caleb, at han med sine egne hænder havde båret det lille rosentræ så omhyggeligt hjem til hende, og at han med sine egne læber havde smedet det lille uskyldige bedrageri, der skulle bidrage til at afholde hende fra at ane, hvor meget, hvor såre meget han hver dag nægtede sig selv for at glæde hende.

"Bertha," sagde Tackleton, idet han for et øjeblik påtog sig en venligere tone, "kom herhen."

"Å, jeg kan godt gå lige hen til Dem! De behøver ikke at lede mig!" svarede hun.

"Skal jeg fortælle Dem en hemmelighed, Bertha?"

"Å, ja, gør det!" svarede hun ivrigt.

Hvor det formørkede åsyn opklaredes! Hvor det lyttende hoved omstråledes af lys!

"I dag er det jo, at den lille, hvad er det nu hun hedder? det forkælede barn, Peerybingles kone, aflægger Dem sit sædvanlige besøg – leger at *komme fremmede* her, er det ikke?" sagde Tackleton med et stærkt udtryk af mishag med hele historien.

"Jo," svarede Bertha, "det er i dag."

"Det syntes jeg nok," sagde Tackleton. "Jeg kunne have lyst til at være med."

"Hører du det, fader?" udbrød den blinde pige henrykt.

"Ja, ja, jeg hører det nok," mumlede Caleb med en søvngængers stirrende blik, "men jeg tror det ikke. Det er nok en af mine løgne."

"Ser De – jeg ønsker, at Peerybingles skal komme lidt mere sammen med May Fielding," sagde Tackleton. "Jeg skal giftes med May."

"Giftes!" udbrød den blinde pige og fo'r tilbage fra ham.

"Hun er da også et rædsomt fæ," mumlede Tackleton; "jeg tænkte nok, at hun slet ikke ville forstå mig. Ja, Bertha, giftes! Kirke, præst, degn, klokker, orgel, glaskaret, frokost, bryllupskage, blomster, hornmusik og alt det andet gøgl. Et bryllup, forstår De. Et bryllup. Ved De ikke, hvad et bryllup er?"

"Jo, det ved jeg nok," svarede den blinde pige i en blid tone. "Jeg forstår Dem."

"Gør De?" mumlede Tackleton. "Det er mere, end jeg havde troet. Nå, derfor ønsker jeg at deltage i selskabet og tage May og hendes moder med herhen. Jeg skal sende Dem en eller anden lille ubetydelighed inden i eftermiddag, en kold lammesteg eller noget andet lignende godt. De venter mig altså?"

"Ja," svarede hun.

Hun havde sænket sit hoved og vendt sig om og stod således med foldede hænder og grublede.

"Jeg tror det næppe," mumlede Tackleton, idet han så på hende; "du synes allerede at have glemt det hele, Caleb!"

"Jeg tør vel nok driste mig til at sige, at jeg er her," tænkte Caleb. "Ja, sir!"

"Pas på, at hun ikke glemmer, hvad jeg har sagt hende."

"*Hun* glemmer aldrig," svarede Caleb. "Det er en af de få ting, hun ikke dur til."

"Hver mand tror jo, at hans egne gæs er svaner," sagde legetøjshandleren med et skuldertræk. "Den stakkels djævel!" Med denne bemærkning, som udslyngedes med en uendelig foragt, trak gamle Gruff & Tackleton sig tilbage.

Hensunket i dybe tanker blev Bertha stående på den plet, hvor han havde forladt hende. Glæden var veget fra hendes nedslagne ansigt, og hun så meget bedrøvet ud. Tre eller fire gange rystede hun på hovedet, som om hun sørgede over et eller andet minde, et eller andet tab; men hendes sorgfulde tanker gav sig ikke luft i ord. Først efter at Caleb i nogen tid havde syslet med at spænde et par heste for en vogn, idet han kort og godt sømmede seletøjet fast til de ædlere dele af deres kroppe, nærmede hun sig hans arbejdsstol og sagde, idet hun satte sig ned ved siden af ham:

"Fader, jeg føler mig så ensom i mørket. Jeg savner mine øjne, mine tålmodige, tjenstvillige øjne."

"Her er de," sagde Caleb, "altid til tjeneste. De er mere dine end mine, Bertha, i enhver af de fire og tyve timer i døgnet. Hvad skulle dine øjne så gøre for dig, min pige?"

"Se sig om i værelset."

"Godt," sagde Caleb; "som sagt så gjort, Bertha."

"Fortæl mig noget om det."

"Det er omtrent som sædvanlig," sagde Caleb. "Tarveligt, men rigtig hyggeligt. De livlige farver på væggene; de prægtige blomster på fadene og tallerkenerne; det blanke træ, hvor der er

bjælker eller paneler, og den hygge og properhed, som hersker overalt, giver det hele et smukt præg."

Hyggeligt og propert var der overalt, hvorhen Berthas flittige hænder kunne nå, men alle andre steder var hygge og properhed en umulighed i det gamle, faldefærdige, skur, som Calebs indbildningskraft således forvandlede.

"Du har dine arbejdsklæder på og er ikke så elegant, som når du går med den smukke kavaj?" sagde Bertha, idet hun følte på ham.

"Ikke fuldt så elegant," svarede Caleb, "men dog ganske fjong."

"Fader," sagde den blinde pige, idet hun flyttede sig tæt ind til ham og listede sin arm omkring hans hals, "fortæl mig noget om May. Er hun meget smuk?"

"Ja, det er hun," svarede Caleb; og det var hun virkelig også. Det var helt uvant for Caleb ikke at behøve at trække veksler på sin opfindsomhed.

"Hendes hår er mørkt," sagde Bertha eftertænksomt, "mørkere end mit. Hendes stemme har en mild og dejlig klang, ved jeg. Jeg har ofte glædet mig ved at høre den. Hendes figur –"

"Der er ikke en af dukkerne her i stuen, der kan måle sig med hende," sagde Caleb. "Og hendes øjne!"

Han holdt inde; for Bertha havde klynget sig tættere til ham, og fra den arm, der hvilede omkring hans hals, kom et advarende tryk, som han kun alt for godt forstod.

Han rømmede sig lidt, hamrede et øjeblik løs og tog derpå igen fat på visen om den dampende punch, hans ufejlbarlige tilflugt i alle sådanne forlegenheder.

"Vor ven, fader, vor velgører; jeg kan aldrig blive ked af at høre tale om ham – har jeg nogen sinde været det?" sagde hun hastigt.

"Nej, naturligvis," svarede Caleb, "og det med god grund."

"Ja, med god grund, det må du nok sige!" udbrød den blinde pige med en sådan varme, at Caleb, skønt hans bevæggrunde var så rene, ikke kunne udholde at se hende i ansigtet, men slog øjnene ned, som om hun kunne have læst hans uskyldige bedrag i dem.

"Så fortæl mig igen noget om ham, kære fader," sagde Bertha. "Fortæl, fortæl! Hans ansigt er venligt, velvilligt og rart, ærligt og sanddru, det er jeg vis på. Hans brave, mandige hjerte, der søger at skjule alt det gode, han gør, under et skin af barskhed og uvilje, lyser ud af hvert træk og hvert blik."

"Og giver det et ædelt udtryk," tilføjede Caleb i stille fortvivlelse.

"Ja, og giver det et ædelt udtryk!" udbrød den blinde pige. "Han er nok ældre end May, fader?"

"Ja-a," sagde Caleb tøvende. "Han er lidt ældre end May, men det gør ikke noget."

"Åh, fader, jo! At være hans tålmodige ledsagerinde, når han bliver gammel og svag; at være en kærlig plejerske for ham i hans sygdom og hans trofaste veninde under lidelser og sorger; aldrig at trættes ved at arbejde for hans skyld; at våge hos ham, pleje ham, sidde ved hans leje og tale med ham, når han er vågen, og bede for ham, når han sover, hvor dejligt måtte det ikke være! Og hvor god en lejlighed måtte hun ikke have til at lægge hele sin trofasthed og hengivenhed for ham for dagen! Mon hun vil gøre alt det, kære fader?"

"Det vil hun sikkert," sagde Caleb.

"Jeg elsker hende, fader, jeg kan elske hende af min hele sjæl!" udbrød den blinde pige, og med disse ord lagde hun sit stakkels blinde ansigt op mod Calebs skulder og græd således, at det næsten gjorde ham ondt at have fremkaldt denne tårefulde glæde hos hende.

Imidlertid havde der været et temmelig livligt røre hjemme hos John Peerybingles; for det kunne naturligvis aldrig falde lille mrs. Peerybingle ind at tage noget steds hen uden barnet, og at få barnet under sejl – det tog tid. Ikke fordi den lille just var noget at gøre væsen af, hvad mål og vægt angik; men der var umådelig meget at gøre med den, og det måtte alt sammen gøres i ro og mag. Da f. eks. barnets påklædning var bragt til en vis fuldkommenhed, og man havde al grund til at tro, at der kun manglede en ren bagatel for at sætte kronen på værket og gøre det til det stadseligste barn i hele verden, blev fyren uventet rullet ind i et flonelsstykke og puttet i seng, hvor han, så at sige, lå og småkogte imellem to tæpper det meste af en time. Af denne uvirksomhedstilstand vaktes han derpå, ganske glinsende og voldsomt brølende, op for at få sig – nå, hvis De ikke har noget imod, at jeg udtrykker mig ganske i almindelighed, vil jeg helst sige – en lille forfriskning, hvorpå han atter faldt i søvn. Dette korte mellemrum benyttede moderen til i al tarvelighed at gøre sig så pæn, som De nogen sinde i hele deres liv har set nogen. Under samme korte våbenstilstand iførte miss Slowboy sig en trøje af en så overraskende og sindrig facon, at den ikke stod i mindste forbindelse enten med hende selv eller noget andet i hele verden, men var en slunken, forkrøllet, selvstændig

kendsgerning, der uden mindste hensyn til nogen fortsatte sin ensomme løbebane. Derpå fik barnet, som nu var blevet spillevende igen, ved moderens og pigens forenede anstrengelser en kåbe omkring sin spæde krop og et slags nankins-suppeterrin på hovedet, og således kom de da alle tre til syvende og sidst ned til gadedøren. Her havde den gamle hest allerede taget rigelig erstatning fra vejvæsenet for en hel dags bompenge ved at ødelægge landevejen med sine utålmodige autografer, og herfra kunne man i det fjerne skimte Bokser, som stod og så sig tilbage og søgte at lokke hesten til at gå uden ordre.

Hvad nu det angår, at der burde have været en stol eller sådan noget lignende ved hånden for at hjælpe mrs. Peerybingle op på vognen, da kender De kun John dårligt, hvis De tror, at det var nødvendigt. Førend De kunne have set ham løfte hende op fra jorden, sad hun frisk og blomstrende på sin plads og sagde: "Men John dog! Husk på Tilly!"

Hvis det turde være mig tilladt at tale om en ung dames ben, ville jeg med hensyn til miss Slowboys bemærke, at der hvilede en sådan ond skæbne over dem, at de var ganske mærkværdigt udsatte for at blive skrabet, og at hun aldrig udførte den mindste op- eller nedstigning uden at optegne denne omstændighed på dem med en flænge, ligesom Robinson Crusoe afmærkede dagene på sin træalmanak. Men da dette måske ville blive anset for ugalant, vil jeg hellere lade være.

"Her, John, du har da vel kurven med kalvepostejen og småtingene og det afproppede øl?" sagde Prikken. "For ellers må du lige på minutten vende om igen."

"Du er rigtignok en rar lille en," svarede fragtmanden, "at tale om at vende om, efter at du har ladet mig vente et helt kvarter."

"Det gør mig meget ondt, John," sagde Prikken voldsomt ivrig, "men det kunne virkelig ikke falde mig ind at tage hen til Bertha – jeg ville ikke gøre det for alt i verden, John – uden at have kalvepostejen og småtingene og det afproppede øl med. Vend!"

Dette enstavelsesord gjaldt hesten, der imidlertid slet ikke ænsede det.

"Å, vend, John," sagde mrs. Peerybingle, "hører du!"

"Det er tidsnok at vende," svarede John, "når jeg begynder at glemme, hvad jeg skal have med. Kurven er her i god behold."

"Hvilket hårdhjertet uhyre du dog må være, John, siden du ikke sagde mig det straks og sparede mig for en sådan forskrækkelse! Jeg forsikrer dig, at jeg ikke for nogen pris ville tage hen til Bertha uden kalvepostejen og småtingene og det afproppede øl. Nu har vi lige siden vort bryllup regelmæssigt hver fjortende dag haft vor lille selskabelige sammenkomst der, og hvis der skulle komme noget i vejen med den, tror jeg næsten, at vi aldrig ville blive lykkelige mere."

"Det var fra først af en smuk tanke," sagde fragtmanden, "og den gør dig ære, lille kone."

"Kæreste John," svarede Prikken og blev ganske rød, "tal dog for guds skyld ikke om ære!"

"Men det er sandt," bemærkede fragtmanden, "den gamle herre –"

Atter blev hun så åbenbart og så pludseligt forlegen.

"Det er en løjerlig fisk," sagde fragtmanden og så lige ud ad vejen; "jeg kan ikke blive klog på ham. Men jeg tror ikke, at der

er noget ondt i ham."

"Nej, slet ikke. Det – det er jeg ganske vis på."

"Virkelig," sagde fragtmanden – hun tog sagen så alvorligt, at han ikke kunne lade være at se på hende – "det glæder mig, at du er så overbevist om det, fordi det bestyrker mig i min egen mening om ham. Men det er dog besynderligt, at det kunne falde ham ind at bede om at måtte blive boende hos os, er det ikke? Det går underligt til her i verden."

"Ja, meget underligt," svarede hun i en dæmpet, næppe hørlig tone.

"Nå, men han er en skikkelig gammel fyr," sagde John, "og han betaler jo ærligt og redeligt for sig, og jeg tror, at man trygt kan stole på hans ord. Jeg havde en temmelig lang passiar med ham i morges; han kan allerede bedre høre, hvad jeg siger, siger han, efter at han er blevet vant til min stemme. Han fortalte mig en hel del om sig selv, og jeg fortalte ham en hel del om mig selv, og han stillede mig en hel bunke spørgsmål. Jeg underrettede ham om, at jeg kørte to regelmæssige ture; den ene dag til højre fra vort hus og tilbage igen, og den anden dag til venstre fra vort hus og tilbage igen – for han er fremmed og kender ikke navnene på stederne her på egnen – og det syntes at fornøje ham overordentligt. "Så kommer jeg jo i aften hjem ad den samme vej som De," sagde han, "i stedet for at jeg troede, at De ville komme lige fra den modsatte kant. Det er udmærket. Så beder jeg Dem måske nok en gang om lov til at køre med; men jeg vil forpligte mig til ikke at falde så fast i søvn igen." Ja, han sov rigtignok fast! – men, Prik, hvad tænker du på?"

"Tænker på, John? Jeg – jeg hørte efter, hvad du sagde."

"Nå, så er det godt," sagde den skikkelige fragtmand. "Du satte sådan et ansigt op, at jeg blev ganske bange for, at jeg havde vrøvlet så længe, at du var kommet til at tænke på noget andet. Det var ikke langtfra, det er jeg vis på."

Da Prikken ikke svarede, rumlede de en stund videre i tavshed. Men det var ingen let sag at forblive tavs ret længe på Johns vogn; for undervejs havde enhver noget at sige ham, og om det måske også kun var: "Hvorledes har De det?" og meget ofte var det virkelig heller ikke andet, så fordredes der dog til at besvare dette med den tilbørlige hjertelighed ikke alene et nik og et smil, men en lige så sund anstrengelse af lungerne som til en langtrukken parlamentstale. Undertiden fulgte fodgængere eller ryttere et lille stykke med vognen ene og alene for at få sig en sladder, og så var der en hel del at sige på begge sider.

Og så gav Bokser også anledning til udvekslingen af flere venskabelige hilsner end en halv snes kristne mennesker ville have kunnet. Alle kendte den langs hele vejen, især hønsene og svinene. Når de så den nærme sig med kroppen helt på den ene side, ørene nysgerrigt spidsede, og dens lille stump af en hale strittende i vejret, trak de sig øjeblikkelig tilbage i de fjerneste baggårde, uden at afvente æren af et nærmere bekendtskab. Overalt havde den et svinkeærinde; den skulle ned ad alle sideveje, kigge ned i alle brønde, fare ind og ud ad alle husdøre, springe midt ind imellem skolebørnene, forskrække alle duerne, få alle kattene til at krumme ryg og trave ind i alle værtshusene som en rigtig stamgæst. Hvor den så kom hen, kunne man høre en eller anden råbe: "Holla, der er Bokser!" og straks kom da vedkommende ud, ledsaget af i det mindste to

eller tre andre vedkommende for at byde John Peerybingle og hans smukke kone god dag.

Der var mange kasser og pakker til fragtvognen, og på mange steder måtte der holdes for at aflevere og modtage dem, hvilket ingenlunde var det kedeligste ved rejsen. Nogle var så fulde af forventninger med hensyn til deres pakker, og andre var så fulde af forundring over deres pakker, og atter andre var så fulde af uudtømmelige anvisninger angående deres pakker, og John nærede en så levende interesse for alle pakkerne, at det var lige så godt som en komedie. End videre var der ting at besørge, som først skulle drøftes og forhandles, og om hvis påpakning og aflevering fragtmanden og afsenderne måtte holde rådslagninger, hvori Bokser i almindelighed tog del i korte anfald af den dybeste opmærksomhed og i lange anfald af vildskab, hvorunder den galopperede omkring de forsamlede vismænd og gøede sig selv hæs. Ved alle disse småbegivenheder var Prikken en opmærksom og fornøjet tilskuer fra sit sæde på vognen, og mens hun sad der og så til som et fortryllende lille portræt, hvortil presenningen dannede en ypperlig ramme, skortede det ikke på sidepuf og øjekast og hvisken og misundelse blandt de yngre mandfolk. Og dette frydede John Fragtmand over al måde; for han var stolt af at se sin lille kone beundret, da han vidste, at hun ikke havde noget imod det, eller – når det kom til stykket – måske endog ganske godt kunne lide det.

Det var rigtignok lidt tåget, eftersom det var i januar måned, og vejret var råt og koldt. Men hvem brød sig vel om slige ubetydeligheder? Prikken gjorde på ingen måde. Og heller ikke Tilly Slowboy; for hun anså, selv om pladsen var nok så kneben,

det at sidde på en vogn for toppunktet af alle jordiske nydelser og virkeliggørelsen af alle menneskelige forhåbninger. Og lige så lidt barnet, det tør jeg gøre min ed på; for det ligger ikke i barnenaturen at være varmere eller at sove tryggere – uagtet den har en udviklet evne i begge henseender – end tilfældet var med denne velsignede lille Peerybingle på hele turen.

Man kunne naturligvis ikke se ret langt for sig på grund af tågen, men man kunne dog se en hel del. Det er forbavsende, hvor meget man kan se selv i en tykkere tåge end denne, når man kun vil gøre sig den ulejlighed at se sig rigtig om. Ja, bare at sidde og se på de grønne ringe på markerne, hvor ellepigerne havde danset, og de enkelte pletter af rimfrost, som endnu var tilbage i skyggen af hække og træer, var et underholdende tidsfordriv, ikke at tale om de overraskende skikkelser, hvori træerne selv dykkede frem af tågen og igen forsvandt i den. Hækkene var forpjuskede og nøgne, og blæsten tog i de visne guirlander, som svajede fra de bladløse grene; men deri lå intet nedslående. Det var tværtimod helt oplivende at se; for det gjorde kaminkrogen der hjemme lunere, og sommeren, som var i vente, så meget grønnere. Vel så floden noget kold ud, men den rørte sig dog og skød en temmelig rask fart – og det var dog hovedsagen. Kanalen var rigtignok noget dorsk og langsom af sig, det kan ikke nægtes. Men hvad gjorde det? Des før ville den fryse, når frosten for alvor tog fat, og så ville der blive en løben på skøjter og gliden på isen, og de gamle, kluntede pramme, som lå indefrosne ved et af landingsstederne, ville ryge af deres rustne jern-skorstenspiber fra morgen til aften og have deres gode dage.

Et sted var der en stor bunke ukrudt eller stubbe, som brændte, og de sad og så, hvorledes ilden, der var så hvid i dagslyset, flimrede gennem tågen med et enkelt rødt stænk hist og her, indtil miss Slowboy på grund af, som hun bemærkede, at hun "fik røgen op i næsen," kom til at hoste stærkt – den slags ting var hun meget l tilbøjelig til – og vækkede barnet, som ikke ville falde i søvn igen. Men Bokser, som var en halv fjerdingvej eller så forude, var allerede kommet gennem udkanten af byen og hen til hjørnet af den gade, hvor Caleb og hans datter boede, og længe førend de nåede døren, stod hunden og den blinde pige på fortovet og ventede på dem.

Bokser havde, i forbigående sagt, en egen fin måde at behandle Bertha på – helt forskellig fra den måde, hvorpå den behandlede alle andre, hvorfor jeg er aldeles overbevist om, at den vidste, at hun var blind. Den søgte aldrig at tiltrække sig hendes opmærksomhed ved at se på hende, således som den ofte gjorde ved andre mennesker, men rørte altid ved hende. Hvorfra den havde sine erfaringer med hensyn til blinde mennesker og blinde hunde, ved jeg ikke. Den havde aldrig haft en blind herre, og lige så lidt havde hr. Bokser senior eller fru Bokser eller nogen af dens agtbare familie på fædrene eller mødrene side været hjemsøgt med blindhed, det jeg ved af. Den havde måske selv fundet på det, men hvorom alting er, så havde den nu engang fået fat på det, og derfor havde den også nu fået fat i Bertha – nemlig i hendes skørt og blev ved at holde fast på det, indtil mrs. Peerybingle og barnet og miss Slowboy og kurven alle lykkelig og vel var kommet ind i huset.

May Fielding var der allerede, og det var også hendes moder – en lille klynkevorn spirrevip af en gammel dame med et

gnavent ansigt. Hun gik for at have en aldeles enestående figur, fordi hun havde bevaret en talje som en sengestolpe, og hun var umådelig fornem og nedladende i sit væsen, fordi hun engang havde kendt bedre dage, eller fordi hun levede i den forestilling, at hun kunne have gjort det, hvis bare noget var sket, som aldrig var sket, og der syntes for den sags skyld heller aldrig at have været nogen synderlig grund til at antage, at det ville ske – men det kan nu være det samme. Gruff & Tackleton var der ligeledes og gav den elskværdige med en øjensynlig følelse af at være lige så fuldkommen hjemme og lige så utvivlsomt i sit eget element som en livlig, ung laks oppe på toppen af den store pyramide. "May! Min kære gamle veninde!" råbte Prikken, idet hun løb hende i møde. "Hvilken glæde at se dig!"

Hendes gamle veninde var mindst lige så hjertelig og glad som hun, og, De kan tro mig, det var virkelig et helt fornøjeligt syn at se dem omfavne hinanden. Tackleton var unægtelig en mand med smag. May var meget smuk.

Når man er vant til et smukt ansigt, ved De nok, at det undertiden ved at komme sammen med og blive sammenlignet med et andet smukt ansigt et øjeblik kan blive helt fordunklet og tage sig så hverdagsagtigt ud, at det slet ikke synes at fortjene de høje tanker, man har haft om det. Men det var nu ikke tilfældet hverken med Prikken eller May; for Mays ansigt fremhævede Prikkens, og Prikkens ansigt fremhævede Mays på en så naturlig og smuk måde, at de – som John Peerybingle var meget nær ved at sige, da han kom ind i stuen – burde have været kødelige søstre; men det var også den eneste forbedring, man kunne være faldet på.

Tackleton havde medbragt sin lammefjerding og vil De bare tænke Dem! – en tærte oven i købet – men når ens brud er med i spillet, bryder man sig ikke om at være lidt flot på det; man gifter sig jo ikke hver dag – og til disse lækkerbiskener kom endvidere kalvepostejer, og "småtingene," som mrs. Peerybingle kaldte dem, og som fornemmelig bestod i nødder, appelsiner, kager og deslige sager. Da alle disse retter var sat frem på bordet tillige med Calebs bidrag: En stor træskål med dampende kartofler – ifølge en højtidelig overenskomst var det forbudt ham at yde anden proviant – førte mr. Tackleton sin tilkommende svigermoder op til hæderspladsen. For med desto større værdighed at kunne klæde denne plads ved det store gæstebud havde den majestætiske gamle sjæl pyntet sig med en kappe, der var beregnet på at imponere dem, der ikke havde bedre forstand. Hun havde også sine handsker på. For himlens skyld, lad os bare holde på værdigheden!

Caleb sad ved siden af sin datter; Prikken og hendes gamle skolekammerat ved siden af hinanden, og den brave fragtmand sørgede for den nederste ende af bordet. Miss Slowboy blev for øjeblikket holdt afspærret fra ethvert andet stykke bohave end den stol, hun sad på, for at hun ikke skulle have noget, hvorpå hun kunne støde barnets hoved.

Ligesom Tilly stirrede rundt på dukkerne og legetøjet, således stirrede disse igen på hende og selskabet. De ærværdige gamle herrer ved gadedørene, der alle var i fuld virksomhed, viste en særlig deltagelse for festen, idet de undertiden tøvede lidt, førend de sprang, som om de lyttede til samtalen, og derpå snurrede sig rundt i en rasende fart mange gange i træk, uden

at standse for at trække vejret, ligesom af vanvittig henrykkelse over det hele.

Og var disse gamle herrer tilbøjelige til at finde en djævelsk fornøjelse ved at være vidner til Tackletons ærgrelse, havde de sandelig også god grund til at føle sig tilfredse. Tackleton kunne slet ikke finde sig til rette, og jo mere oprømt hans tilkommende brud blev i Prikkens selskab, des mindre syntes han om det, uagtet det dog netop var derfor, han havde bragt dem sammen. For han var en rigtig krakiler, den Tackleton, og hver gang de lo, og han ikke kunne le med, satte han sig straks i hovedet, at det måtte være ham, som de lo ad.

"Ak, May, ak ja, ak ja, hvilke forandringer!" sagde Prikken. "Man bliver ung igen ved at snakke om de lystige skoledage."

"Nå, da er De dog ikke endnu så grumme gammel," sagde Tackleton.

"Se på min satte, adstadige mand der," svarede Prikken. "Han lægger i det mindste tyve år til min alder; ikke sandt, John?"

"Fyrretyve," svarede John.

"Hvor mange De vil lægge til Mays, det er mere end jeg ved," sagde Prikken leende; "men hun kan da ikke være stort under hundrede år på sin næste fødselsdag."

"Ha, ha, ha!" lo Tackleton; men hult som en tromme lød denne latter. Og han så ud, som om han med største fornøjelse kunne have drejet halsen om på Prikken.

"Gud, gud!" sagde Prikken. "Kan du huske, hvorledes vi i skolen plejede at tale om de mænd, vi ville have? Jeg ved ikke, hvor ung og smuk og flot og livlig min skulle være, og hvad din angår, May! – å gud, jeg ved ikke, om jeg skal le eller græde, når jeg tænker på, hvilke tossede pigebørn vi var."

May syntes derimod at vide det; for blodet fo'r hende op i kinderne, og hun fik tårer i øjnene.

"Og somme tider valgte vi endog, hvem det skulle være – virkelige, levende unge mennesker," sagde Prikken. "Vi tænkte kun lidt på, hvorledes det skulle gå. Jeg valgte såmænd aldrig John; jeg ikke så meget som tænkte på ham. Og havde jeg sagt til dig, at du engang skulle giftes med mr. Tackleton, havde du bestemt slået mig, ikke sandt, May?"

Skønt May ikke sagde jo, sagde hun visselig heller ikke nej eller lod sig på nogen måde mærke med, at hun mente nej.

Tackleton lo – ja ligefrem brølede, så højt lo han. John lo også på sin sædvanlige godmodige og veltilfredse måde; men hans latter lød som en sagte hvisken sammenligning med Tackletons.

"Men det hjalp dem alt sammen ikke noget. De kunne ikke modstå os, ser De," sagde Tackleton. "Her er vi! her er vi! Men hvor er nu deres flotte, unge brudgomme henne?"

"Nogle af dem er døde," sagde Prikken, "og andre er glemte. Nogle af dem ville, hvis de kunne træde ind imellem os i dette øjeblik, ikke tro, at vi var de samme væsener, ville ikke tro, at hvad de så og hørte, var virkeligt, og at vi har *kunnet* glemme dem således. Nej, de ville ikke tro et eneste ord deraf!"

"Men Prik dog!" udbrød fragtmanden. "Lille kone!" Hun havde talt med en sådan varme og inderlighed, at hun unægtelig behøvede en påmindelse. Hendes mands advarsel var meget blid; for han lagde sig kun imellem i den tanke at skåne gamle Tackleton; men den gjorde sin virkning; for hun tav straks og sagde ikke mere. Men selv i hendes tavshed røbede hun en ualmindelig sindsbevægelse, som den snedige

Tackleton, der havde fæstet sit halvlukkede øje på hende, lagde nøje mærke til og skrev sig bag øret til passende lejlighed.

May sagde ikke et ord, hverken godt eller ondt, men sad ganske stille med nedslagne øjne og røbede ingen interesse for, hvad der foregik. Nu tog den gode dame, hendes moder, til orde med den bemærkning, at for det første var pigebørn jo pigebørn, og at sket var sket, og at så længe unge mennesker var unge og tankeløse, ville de sandsynligvis opføre sig som unge og tankeløse personer, hvortil hun endnu føjede to eller tre andre læresætninger, der var lige så sunde og uimodsigelige. Hun ytrede derpå med fromt sind, at hun takkede himlen for, at hun i sin datter May altid havde fundet et godt og lydigt barn, for hvilket hun ikke tillagde sig selv æren, skønt hun havde al grund til at tro, at det udelukkende var hendes skyld. Med hensyn til mr. Tackleton sagde hun, at han fra et moralsk synspunkt betragtet var en person, som der ikke kunne siges noget på, og som svigersøn betragtet var han alt, hvad en moder kunne ønske sig, det ville intet fornuftigt menneske kunne bestride. Dette udtalte hun med stort eftertryk. Hvad den familie angik, i hvilken mr. Tackleton nu snart, efter i nogen tid at have ansøgt derom, skulle optages, troede hun, at han vidste, at den, om den end var kommet på knæene, dog havde et vist krav på at betragtes som hørende til de bedre klasser, og at den, ifald visse omstændigheder, der ikke var uden al forbindelse med indigo-handelen, men som hun nu ikke nærmere ville berøre, havde fået et andet udfald, havde den måske været i besiddelse af formue. Hun bemærkede dernæst, at hun ikke ville hentyde til fortiden og ikke tale om, at hendes datter i længere tid havde afvist mr. Tackletons frieri, og at hun

ikke ville tale om en stor mængde andre ting, som hun dog omtalte meget vidtløftigt. Endelig fremsatte hun som hovedsummen af sine iagttagelser og erfaringer, at de ægteskaber, hvori der var mindst af, hvad man med en romantisk og tåbelig benævnelse kalder for kærlighed, altid var de lykkeligste, og hun ventede sig den størst mulige lyksalighed – ikke berusende lyksalighed, men den jævne, solide hverdagskost – af det forestående bryllup. Hun sluttede med at underrette selskabet om, at i morgen oprandt den dag, som hun særlig havde levet for, og når den var forbi, kunne hun ikke ønske sig noget bedre, end at blive pakket ind og gemt hen på en eller anden pæn kirkegård.

Da disse bemærkninger aldeles ikke lod sig besvare, hvilket er den lykkelige egenskab ved alle bemærkninger, der er tilstrækkelig svævende og almindelige, gav de samtalen en anden retning og henledede den almindelige opmærksomhed på kalvepostejen, lammefjerdingen, kartoflerne og tærten. For at det afproppede øl ikke skulle blive glemt, udbragte John Peerybingle en skål for i morgen, bryllupsdagen, og opfordrede dem til at tømme et bæger til ære for den, førend han igen gav sig på vej.

De må nemlig vide, at han kun bedede her og gav sin gamle hest et foder. Han skulle en fire eller fem mil længere bort, og når han vendte tilbage om aftenen, hentede han Prikken og bedede nok en gang på hjemvejen. Dette var dagsordenen for disse sammenkomster og havde været det lige fra deres indførelse.

Foruden den tilkommende brud og brudgom var der endnu to personer, som modtog skålen temmelig køligt. Den ene var

Prikken, der var alt for bevæget og ilde til mode til at kunne lempe sig efter øjeblikkets små begivenheder. Den anden var Bertha, der hurtigt rejste sig op før de andre og gik fra bordet.

"Farvel!" sagde den drabelige John Peerybingle, idet han trak sin kalmuks-kavaj på. "Jeg er her igen på sædvanlig tid. Farvel, alle sammen!"

"Farvel, John," svarede Caleb.

Han sagde det helt hen i vejret og vinkede farvel med hånden på den samme åndsfraværende måde; for han stod og betragtede Bertha med et ængsteligt, undrende udtryk og forandrede ikke en mine.

"Farvel, du lille gavtyv!" sagde den glade fragtmand og bukkede sig ned for at kysse barnet, som Tilly, der nu havde meget travlt med sin kniv og gaffel, havde lagt til at sove – mærkværdigt nok, uden at det havde stødt sig – i en lille vugge, som Bertha havde gjort i stand: "Farvel! Den tid kommer vel nok, da det er dig, der skal ud i kulden, min lille ven, mens din gamle fader får lov til at sidde i kaminkrogen og more sig med sin pibe og sin gigt, hvad? Hvor er Prikken?"

"Her er jeg, John!" sagde hun og sprang op.

"Nå, kom nu, kom nu!" svarede fragtmanden og klappede i sine klangfulde hænder. "Hvor er min pibe?"

"Jeg har rent glemt piben, John."

Glemt piben! Havde man nogen sinde hørt mage? Hun! Glemt piben!

"Nu – nu skal jeg straks stoppe den. Det er snart gjort."

Men det var dog ikke så snart gjort. Piben lå på sit sædvanlige sted i fragtmandens kavajlomme tillige med den lille pung, hun selv havde syet og hvoraf hun plejede at stoppe den; men

hendes hånd rystede således, at den blev viklet ind i pungen – og dog var hendes hånd såmænd lille nok til, at hun i al magelighed kunne have fået den ud igen – i det hele taget bar hun sig forskrækkelig kejtet ad.

Stopningen og tændingen af piben, disse små forretninger, hvorved hun ellers skilte sig så fortræffeligt og hvorfor jeg har berømmet hende, blev fra først til sidst besørget på en elendig måde. Hele tiden stod Tackleton og så ondskabsfuldt til med det halvlukkede øje, og hver gang de mødte hendes – eller rettere fangede det; for man kan næppe sige, at det havde mødt noget andet øje, idet det snarere var en slags fælde til at opsnappe andres blik i – forøgedes hendes forvirring i en højst mærkelig grad.

"Men hvor du dog er en klodset Prik i eftermiddag!" sagde John. "Jeg tror såmænd, at jeg kunne have gjort det bedre selv!"

Med disse godmodige ord gik han, og lidt efter hørte man ham i forening med Bokser, den gamle hest og vognen opføre en lystig musik ned ad vejen, mens den drømmende Caleb endnu stadig stod og iagttog sin blinde datter med det samme udtryk i sit ansigt.

"Bertha," sagde Caleb blidt, "hvad er der hændet? Hvor du har forandret dig, mit elskede barn, på nogle få timer – siden i morges! Du har været tavs og indesluttet hele dagen! Hvad er det? Sig mig det!"

"O fader, fader!" udbrød den blinde pige og brast i gråd. "O min tunge, tunge skæbne!"

Caleb fo'r med hånden hen over øjnene, førend han svarede hende.

"Men husk på, hvor glad og lykkelig du har været, Bertha! Hvor god, og hvor mange der holder af dig!"

"Det skærer mig i hjertet, kære fader! Du er altid så omhyggelig for mig; altid så kærlig imod mig!"

Caleb havde meget svært ved at forstå hende.

"At være – at være blind, Bertha, mit stakkels kære barn," stammede han, "er en stor hjemsøgelse; men –"

"Det har jeg aldrig følt!" udbrød den blinde pige. "Det har jeg aldrig følt i hele dets udstrækning. Aldrig! Undertiden har jeg ønsket så inderligt, at jeg kunne se dig eller se ham, kun en gang, kære fader, kun et eneste kort minut, for at jeg kunne vide, hvad det er, som jeg gemmer på og bærer herinde," her lagde hun hånden på sit bryst; "for at jeg kunne være sikker på, at jeg ikke tog fejl! Og undertiden, men den gang var jeg kun et barn, har jeg, når jeg læste min aftenbøn, grædt ved tanken om, at når dine billeder steg fra mit hjerte op til himlen, lignede de måske ikke, som de skulle. Men denne følelse varede aldrig længe; jeg forvandt det snart og blev atter rolig og tilfreds."

"Og du vil også forvinde det denne gang," sagde Caleb.

"Min gode, kærlige fader, bær over med mig, hvis jeg er ond og slet!" sagde den blinde pige, "det er ikke det, som volder mig så stor en sorg!"

Hendes fader havde længe haft tårer i øjnene, og nu kunne han ikke længere holde dem tilbage; hun talte med sådan en alvor og rørelse; men han forstod hende dog ikke endnu.

"Før hende hen til mig," sagde Bertha. "Jeg kan ikke holde ud at stænge det inde i mit hjerte. Før hende hen til mig, fader!"

Hun mærkede, at han tøvede, og sagde: "May! Hent May!"

Da May hørte sit navn blive nævnet, gik hun stille hen til hende og rørte ved hendes arm. Den blinde pige vendte sig øjeblikkelig om og greb begge hendes hænder.

"Se mig i ansigtet, kære, dyrebare pige!" sagde Bertha. "Læs i det med dine smukke øjne og sig mig, om sandheden står skrevet i det."

"Ja, kære Bertha!"

Den stakkels pige vendte stadig sit blide åsyn op imod May, og mens tårerne strømmede ned ad hendes kinder, tiltalte hun hende med disse ord: "Min sjæl rummer ikke et ønske eller en tanke, som ikke gælder din lykke, elskelige May! Min sjæl gemmer ingen taknemmelig erindring, der er kraftigere end det dybe minde om de mange, mange gange, da du i synets og skønhedens fulde stolthed var god mod blinde Bertha, selv mens vi to var børn, eller mens Bertha var så meget barn, som en blind stakkel kan være det! Himlen skænke dig sin velsignelse og lade sit lys skinne på din lykkelige bane! Og det ikke mindre, min dyrebare May," og hun trykkede sig endnu tættere til hende, "og det ikke mindre, min fugl, som bevidstheden om, at du skal være hans hustru, i dag har martret mit hjerte, så at det har været nær ved at briste! Fader, May, Mary! O tilgiv mig, at det er således; tilgiv mig det for alt det godes skyld, som han har gjort for at lette mig mit mørke livs byrde, så sandt I tro mig på mit ord, når jeg kalder himlen til vidne på, at jeg ikke kunne ønske ham gift med en kone, der var hans godhed mere værdig!"

Mens hun talte, havde hun sluppet May Fieldings hænder og klamret sig til hendes kjole i en halvt bønfaldende, halvt kærtegnende stilling. Idet hun under sit sælsomme skriftemål

sank dybere og dybere ned, gled hun til sidst ned ved sin venindes fødder og skjulte sit blinde ansigt i folderne af hendes klæder.

"Store himmel!" udbrød hendes fader, som sandheden pludselig ramte som et lyn, "har jeg bedraget hende lige fra vuggen kun for til sidst at knuse hendes hjerte?"

Det var godt for dem alle, at Prikken, denne strålende flinke, travle, lille Prik – for det var hun, hvilke fejl hun så end havde; ja, De vil måske endog tidsnok komme til at hade hende – det var godt for dem alle, siger jeg, at hun var der. Hvorledes dette ellers ville have endt, er ikke godt at sige. Men Prikken genvandt hurtigt sin fatning, og lagde sig imellem, førend May kunne svare, eller Caleb sige et ord til.

"Så, så, kære Bertha, kom med mig! Giv hende din arm, May. Så! Se, hvor rolig hun allerede er blevet, og hvor det er smukt af hende at tænke på os," sagde den lille kone i en opmuntrende tone og kyssede hende på panden. "Kom, kære Bertha, kom! Din gode fader går med dig; ikke sandt, Caleb? Naturligvis!"

Ja, ja, hun var en herlig lille Prik til sådanne ting, og det måtte have været en forhærdet natur, der havde kunnet modstå hendes overtalelser. Da hun havde fået stakkels Caleb og hans Bertha bort, for at de kunne trøste og berolige hinanden, således som hun vidste, at kun de var i stand til, kom hun straks hoppende ind igen – ordsproget siger: Frisk som en rose; jeg siger friskere – for at holde et vågent øje med den lille stivstikker med kappen og handskerne og forebygge, at det kære gamle væsen skulle gøre opdagelser.

"Bring mig nu det søde lille pus, Tilly," sagde hun og flyttede en stol hen til kaminen, "og mens jeg har det her på skødet,

siger mrs. Fielding mig nok rigtig besked om, hvorledes små børn skulle passes, og giver mig underretning om hundrede ting, som jeg ikke har spor af forstand på. Ikke sandt, mrs. Fielding?"

Ikke engang den walisiske kæmpe, der var så "gyselig dum", for at bruge et populært udtryk, at han, for at efterligne et af hans ærkefjende ved frokostbordet udført taskenspillerstykke, foretog en farlig kirurgisk operation på sig selv, ikke engang han gik halvt så beredvilligt i den snare, der var lagt for ham, som den gamle dame i denne snedige fælde. Den omstændighed, at Tackleton var gået ud, og end ydermere, at to eller tre personer havde talt afsides med hinanden i to minutter og ladet hende skøtte sig selv, var mere end nok til at lade hende føle sin værdighed og bringe hende til at begræde hin mystiske omvæltning i indigo-handelen i hele fire og tyve timer. Men denne pligtskyldige appel fra den unge moder til hendes erfaring var så uimodståelig, at hun, efter i kort tid at have spillet den beskedne, begyndte at belære hende med den største forekommenhed af verden. Mens hun nu sad stiv som en pind lige over for den skælmske Prik, meddelte hun hende i en halv time flere ufejlbarlige husråd og forskrifter, end der ville have været nødvendige til i bund og grund at ødelægge den unge Peerybingle, selv om han havde været en lille Samson.

For at give samtalen en anden retning, tog Prikken sit sytøj frem – hun førte indholdet af en hel syæske med sig i sin lomme, men hvorledes hun bar sig ad med det, ved jeg ikke – så puslede hun lidt med barnet og så syede hun igen lidt eller fik sig en lille hviskende passiar med May, mens den gamle dame tog sig en lur, og ved således at sysle snart med et og snart med

et andet – det var nu engang hendes måde – fik hun eftermiddagen til at gå meget hurtigt. Da det var blevet mørkt, lagde hun ilden til rette, fejede op foran kaminen, satte tebordet frem, trak gardinet for og tændte et lys. Det var nemlig en højtidelig overenskomst, at hun skulle besørge alle Berthas huslige forretninger, når de således kom sammen. Derpå spillede hun et par melodier på en simpel harpe, som Caleb havde lavet til Bertha, og spillede dem meget godt; for hendes fine lille øre egnede sig af naturen lige så godt for musik, som det ville have egnet sig for juveler, hvis hun havde haft nogle at smykke det med. Imidlertid var det blevet tetid, og Tackleton kom tilbage for at tage del i måltidet og tilbringe aftenen med dem.

Caleb og Bertha var komne ind igen noget i forvejen, og Caleb havde sat sig til sit eftermiddagsarbejde, men det ville slet ikke gå for ham, den stakkel – hans bekymring og samvittighedsnag for datterens skyld lod ham ikke have ro. Det var rørende at se ham sidde ledig på sin arbejdsstol og betragte hende så vist, mens hans ansigt hele tiden udtrykte den samme tanke: "Har jeg bedraget hende lige fra vuggen kun for til sidst at knuse hendes hjerte?"

Da det var blevet aften, og teen var drukket, og Prikken var færdig med at vaske tetøjet af; kort sagt – for jeg må til det; det nytter ikke at skyde det længere ud – da tiden nærmer sig, at enhver lyd af fjerne vognhjul kunne bebude fragtmandens tilbagekomst, forandredes hendes væsen igen. Farven på hendes kinder kom og gik, og hun blev meget urolig, men ikke således som gode koner er; når de venter på deres mænd; nej, nej, det var en hel anden slags uro.

Man hørte vognrummel; en hests trampen; en hund, som gøede. Alle disse lyde kom efterhånden nærmere. Bokser kradsede med sin pote på døren.

"Hvis trin er det?" spurgte Bertha og fo'r op.

"Hvis?" svarede fragtmanden, der stod i døren med sit brune ansigt så rødmosset som et kristtornbær af den skarpe aftenluft. "Ih, mine."

"De andre trin," sagde Bertha, "den mands trin bag ved dem?"

"Man kan ikke narre hende," sagde fragtmanden leende. "Kom kun indenfor. De behøver ikke at være bange for, at De ikke er velkommen."

Han talte meget højt, og mens han talte, trådte den døve gamle herre ind.

"Han er ikke helt fremmed for dem, Caleb! De har jo set ham en gang før," sagde fragtmanden. "De giver ham nok husly, til vi tager af sted?"

"Ja gerne, John, det skal være mig en ære."

"Man kan ikke ønske sig bedre selskab end ham, når man har hemmeligheder," sagde John. "Jeg har ganske gode lunger, men han sætter dem på prøve, kan jeg forsikre dem. Sid ned! Vi er alle sammen venner her og glade ved at se Dem."

Da han havde givet denne forsikring med en stemme, der i fuldeste mål bekræftede, hvad han havde sagt om sine lunger, tilføjede han i sin naturlige tone: "En stol i kaminkrogen og lov til at sidde ganske stille og se sig fornøjet omkring er alt, hvad han forlanger. Han er let at stille tilfreds."

Bertha havde hørt opmærksomt efter. Hun kaldte Caleb hen til sig, da han havde sat stolen ved kaminen, og bad ham med dæmpet stemme beskrive deres gæst. Da han havde gjort det –

denne gang var hans beskrivelse tro nok, ligefrem ængsteligt nøjagtig – rørte hun sig for første gang, efter at han var kommet ind, og sukkede og syntes ikke at interessere sig mere for ham.

Fragtmanden var i et ypperligt humør, den brave fyr, og endnu kærligere imod sin lille kone end ellers.

"Hun var en lille klodset Prik i eftermiddags," sagde han og snoede sin knudrede arm omkring hende, mens hun stod noget afsides fra de andre. "Og dog kan jeg ganske godt lide hende. Se der, Prik."

Han pegede på den gamle mand. Hun slog øjnene ned. Jeg tror, hun skælvede.

"Han – ha, ha, ha! – han nærer en levende beundring for dig!" sagde fragtmanden. "Talte ikke om andet på hele vejen. Ja, han er en brav gammel gut. Det kan jeg meget godt lide ham for."

"Jeg ville ønske, han havde haft noget bedre at tale om, John," sagde hun med et uroligt blik rundt i stuen, især på Tackleton.

"Noget bedre at tale om!" råbte den lystige John. "Det findes ikke. Nå, væk med kavajen, væk med det tunge sjal, væk med det tykke tørklæde, og så en hyggelig halv times tid ved kaminen! Ydmyge tjener, madame. Skulle vi to have os et parti cribbage? Det var ret. Kortene og brættet, Prik. Og et glas øl, hvis der er noget tilbage, bitte kone!"

Hans opfordring gjaldt den gamle dame, og da hun var så nådig at bifalde forslaget, var de snart optaget af spillet. I begyndelsen så fragtmanden sig nogle gange om med et smil eller kaldte nu og da på Prikken, for at hun skulle kikke over hans skulder for at se hans kort og give ham et råd ved et eller andet vanskeligt punkt; men da hans modspiller var meget

dreven og led af den svaghed undertiden at ville markere flere points, end der tilkom hende, krævedes der en sådan årvågenhed fra hans side, at han ikke havde øren eller øjne for noget andet. Således optog kortene efterhånden hele hans opmærksomhed, og han tænkte ikke på andet, før der blev lagt en hånd på hans skulder, og han opdagede, at Tackleton stod bag ved ham.

"Jeg vil nødig forstyrre dem; men jeg må straks tale et par ord med Dem."

"Jeg skal give," svarede fragtmanden. "Det er et kritisk øjeblik."

"Det har De ret i," sagde Tackleton. "Kom herhen, mand!"

Der lå noget i hans blege ansigt, som straks fik John til at rejse sig og hastigt spørge ham om, hvad der var på færde.

"Tys, John Peerybingle," sagde Tackleton. "Det gør mig ondt, dette her, ja det gør. Jeg har nok været bange for det. Det har anet mig lige fra begyndelsen."

"Hvad er det?" spurgte John med en forskrækket mine.

"Tys! Jeg skal vise Dem det, hvis De vil følge med."

Fragtmanden fulgte med ham uden at mæle et ord. De gik tværs over en gård, hvor stjernerne skinnede, og gennem en lille sidedør ind i Tackletons eget kontor. Her var der et vindue ind til lageret, som var lukket for natten. I selve kontoret var der ikke lys, men der var lygter i det lange, smalle lager, og følgelig var vinduet oplyst.

"Vent et øjeblik," sagde Tackleton. "Tror De, at De kan tåle at se gennem vinduet?"

"Hvorfor ikke?" svarede fragtmanden.

"Vent et øjeblik," sagde Tackleton, "begå ingen voldsomheder. Det nytter ikke og er desuden farligt. De er en stærk mand og kunne let begå et mord, før De vidste af det."

Fragtmanden så ham i ansigtet og trådte et skridt tilbage, som om han havde fået et slag. Med et skridt stod han ved vinduet og så – o skygge ved arnen! o sanddru fårekylling! o troløse kone!

Han så hende tillige med den gamle mand – nu ikke længere gammel, men rank og strunk – som holdt det falske hvide hår, der havde banet ham vejen til deres øde, ulykkelige hjem, i sin hånd. Han så hende lytte til hans ord, idet han bøjede sit hoved for at hviske til hende, og finde sig i, at han tog hende om livet, idet de langsomt bevægede sig ned gennem den skumle gang hen mod den dør, gennem hvilken de var kommet ind. Han så dem standse og så hende vende sig om – at han skulle se det ansigt, det ansigt, han elskede så højt, under sådanne forhold! – så hende med egne hænder ordne *løgnen* på hans hoved, og, mens hun gjorde det, lo hun ved tanken om hans troskyldige natur!

Han knyttede først sin stærke højre hånd, som om han ville have slået en løve til jorden, men åbnede den straks igen og bredte den ud for Tackletons øjne – for han var øm over hende, selv i dette øjeblik – og, idet de gik ud, sank han ned ved en pult og var så svag som et barn.

Han var indpakket lige til hagen og havde travlt med sin hest og sit fragtgods, da hun kom ind i stuen, færdig til at tage hjem.

"Nå, kære John! God nat, May! God nat, Bertha!"

Kunne hun kysse dem? Kunne hun være glad og munter ved afskeden? Kunne hun driste sig til at vise dem sit ansigt, uden

at rødme? Ja! Tackleton iagttog hende nøje, og hun gjorde alt dette. Tilly tyssede på barnet og gik en halv snes gange forbi Tackleton, idet hun søvnigt gentog:

"Kunne det næsten knuse denses lille hjerte, at den skulle være denses kone, og havde denses fader bedraget den lige fra denses lille vugge kun for at knuse denses hjerte?"

"Nå, Tilly, lad mig nu få barnet. God nat, mr. Tackleton. Men gode gud, hvor er John?"

"Han vil gå ved siden af hesten," sagde Tackleton, der hjalp hende op i vognen.

"Men kære John – gå? I aften?"

Hendes mands tilhyllede skikkelse gjorde i en fart et bekræftende tegn, og efter at den falske fremmede og den lille barnepige havde taget plads, satte den gamle hest sig i gang, mens Bokser, den intet anende Bokser, løb frem og tilbage og rundt omkring vognen og gøede lige så triumferende og lystig som altid.

Da Tackleton ligeledes var gået for at følge May og hendes moder hjem, satte stakkels Caleb sig ved kaminen ved siden af sin datter med bekymring og anger i hjertet, mens den alvorsfulde mine, hvormed han betragtede hende, stadig udtrykte dette ene: "Har jeg bedraget hende lige fra hendes vugge kun for til sidst at knuse hendes hjerte?"

Alt det legetøj, der var blevet sat i bevægelse for barnets skyld, var for længe siden gået i stå eller løbet ud. I den svage belysning og dybe stilhed kunne man have tænkt, at de uforstyrrelige, rolige dukker, de vælige gyngeheste med opspilede øjne og næsebor, de gamle herrer ved gadedørene, der stod halvt sammenfoldede på deres svigtende knæ og

ankler, de skævnæsede nøddeknækkere og selv dyrene, som var på vejen til Arken to og to, ligesom en kostskole, der er ude at spadsere, var blevet lamslåede af forbavselse over, at det virkelig var tænkeligt, at Prikken kunne være falsk, eller at nogen kunne holde af Tackleton.

Tredje pip

Det hollandske ur i krogen slog ti, da fragtmanden satte sig ved sin arne. Han så ulykkelig og bedrøvet ud, at han ligefrem skræmte gøgen, som, efter at have afkortet sine ti melodiske meldinger så meget som muligt, atter fo'r ind i det mauriske palads og smækkede sin lille dør i efter sig, som om det uvante syn var mere, end den kunne tåle.

Havde den lille høstkarl været bevæbnet med den skarpeste af alle leer og ved hvert hug skåret ind i fragtmandens hjerte, kunne han dog ikke have flænget og såret det således, som Prikken havde gjort.

Det var et hjerte så fuldt af kærlighed til hende; så uadskillelig forbundet med utallige dyrebare minder om hendes elskelige egenskaber, som dag for dag havde spundet sig fastere om det, ligesom et væv af stærke tråde. Det var et hjerte, hvori hun havde gemt sig så trygt og så blidt; et hjerte så enfoldigt og alvorligt i dets sanddruhed; så stærkt i det gode, så svagt i det onde, at det i førstningen ikke kunne give rum for vrede eller hævngerrige tanker, men kun havde plads for dets afguds sønderbrudte billede.

Men mens fragtmanden sad og grublede ved sin arne, der nu var kold og mørk, begyndte andre og vildere tanker langsomt, ganske langsomt at stige op i ham, lige som en vred storm, der rejser sig om natten. Den fremmede var under hans vanhelligede tag. Tre skridt kunne føre ham til hans kammerdør. Med et slag kunne han slå den ind. "De kunne let

begå et mord, før De vidste af det," havde Tackleton sagt. Hvorledes kunne det kaldes et mord, når han gav skurken tid til at brydes med ham mand mod mand? Han var jo den yngste!

Det var en ulyksalig tanke, som gav hans mørke sindsstemning næring. Det var en forbitret tanke, der æggede ham til at begå en eller anden hævngerrig handling, det ville forvandle det glade hjem til et spøgelseshus, som ensomme rejsende ville være bange for at komme forbi om natten, og hvor den frygtsomme ville se skygger kæmpe ved de forfaldne vinduer, når månen var tilsløret, og høre vilde lyde, når det stormede.

Han var den yngste! Ja, ja, en eller anden elsker, der havde vundet det hjerte, han aldrig havde ejet. En eller anden elsker, udkåret i hendes ungdom, som hun havde tænkt på og drømt om, som hun havde længtes og sukket efter, mens han havde indbildt sig, at hun var lykkelig ved hans side. O kval at tænke derpå!

Hun havde været ovenpå med barnet og fået det til sengs. Mens han sad og grublede ved arnen, kom hun tæt hen til ham, uden at han mærkede det – under drejningen af pinebænken, hvorpå hans store sorg havde spændt ham, havde han ikke øre for nogen anden lyd – og satte sin lille stol ved hans fødder. Han mærkede det først, da han følte, at hendes hånd lå på hans, og så, at hun stirrede ham ind i ansigtet.

Med forundring? Nej. Dette havde været hans første tanke, og han var nødt til at se på hende en gang endnu for at blive vis i sin sag. Nej, ikke med forundring; med et spejdende og spørgende blik, men ikke med forundring. I førstningen var dette blik uroligt og alvorligt; derpå forvandledes det til et

sælsomt, vildt, frygteligt smil, som om hun havde læst hans tanker, og til sidst så han kun, hvorledes hun sad og pressede hænderne mod panden, med bøjet hoved og nedfaldende hår.

Havde han også besiddet almagtens vælde i dette øjeblik, så husede hans bryst dog for meget af dens guddommeligere egenskab, barmhjertigheden, til at han kunne have løftet så meget som en finger imod hende. Men han kunne ikke udholde at se hende krybe sammen på den lille stol, hvor han så ofte med kærlighed og stolthed havde set hende sidde så uskyldig og glad, og da hun rejste sig og gik hulkende bort, var det ligesom en hel lettelse for ham at se den tomme plads ved hans side frem for at se hende, hvis nærværelse han altid havde skattet så højt, sidde der. Dette var i og for sig en bitrere smerte end alt det andet, idet det mindede ham om, hvor forladt han var blevet, og hvorledes det bånd, som bandt ham stærkest til livet, nu var bristet. Jo mere han følte dette, og jo mere han kom til erkendelse af, at han bedre kunne have udholdt at se hende ligge død foran sig med deres lille barn ved sit bryst, des stærkere og voldsommere blev hans forbitrelse mod hans fjende. Han så sig om efter et våben.

Der hang en bøsse på væggen. Han tog den ned og gik et par skridt hen mod døren til den troløse fremmedes kammer. Han vidste, at bøssen var ladt. En vis dunkel forestilling om, at det var ret at skyde denne mand ned som et vildt dyr, greb ham og slog rod i hans sjæl, indtil den blev til en afskyelig dæmon, der fuldstændig tog magten fra ham, idet den forjog alle blidere tanker og tog sit rige i udelt besiddelse. Dette udtryk passer ikke. Den bortjog ikke hans blidere tanker, men omformede dem på en underfundig måde, forvandlede dem til svøber, der

drev ham fremad, forvandlede vand til blod, kærlighed til had, blidhed til blindt raseri. Hendes sorgfulde og ydmyge billede, som endnu stadig med uimodståelig magt anråbte ham om at vise mildhed og barmhjertighed, veg intet øjeblik fra hans sjæl; men netop dette billede drev ham hen mod døren, lagde våbnet på hans skulder, satte hans finger fast på aftrækkeren og råbte: "Dræb ham! I hans seng!"

Han vendte bøssen om for at støde skæftet mod døren; han havde allerede løftet det i vejret; den tanke fo'r ham gennem hovedet at råbe til ham, at han skulle flygte – for guds skyld, flygte ud ad vinduet –

Da oplyste i det samme den udgående ild hele skorstenen med et lyshav, og fårekyllingen ved arnen begyndte at synge!

Ingen lyd, som han kunne have hørt i dette øjeblik, ingen menneskelig stemme, ikke engang hendes, kunne have rørt og formildet ham således. De ukunstlede ord, hvormed hun havde talt til ham om sin godhed for denne fårekylling, klang atter for hans øren; hendes bevægede, inderlige væsen i hint øjeblik stod atter for ham! Hendes venlige stemme – hvor det var en yndig stemme; kunne man tænke sig en lifligere musik ved en brav mands arne! – dirrede gennem hans bedre natur og vakte den til liv og virksomhed.

Han fo'r tilbage fra døren ligesom en søvngænger, der vækkes op af en frygtelig drøm, og satte bøssen til side, og idet han skjulte sit ansigt med hænderne, satte han sig atter ned ved kaminen og gav sine tårer frit løb.

Fårekyllingen ved arnen kom ud i stuen og stod i feagtig skikkelse foran ham.

"Jeg elsker den," sagde den feagtige stemme, idet den gentog de ord, han huskede så godt, "jeg elsker den for de mange gange, jeg har hørt den, og de mange tanker, dens uskyldige musik har indgivet mig."

"Det var det, hun sagde!" udbrød fragtmanden. "Det er sandt!"

"Vort hjem har været lykkeligt, John, og jeg elsker derfor fårekyllingen!"

"Ja, det ved den gode gud," svarede fragtmanden. "Hun gjorde det lykkeligt, altid – lige indtil nu."

"Så elskelig sagtmodig, så huslig, glad, flittig og let i sindet," sagde stemmen.

"Ellers kunne jeg aldrig have elsket hende således, som jeg gjorde," svarede fragtmanden.

Stemmen rettede ham og sagde "gør".

Fragtmanden gentog "som jeg gjorde," men ikke med fasthed. Hans stammende tunge nægtede at lyde ham og ville kun tale på sin egen måde, for sig selv og for ham med.

Skikkelsen opløftede sin hånd ligesom til en besværgelse og sagde:

"Ved din egen arne –"

"Den arne, som hun har skændet" afbrød fragtmanden stemmen.

"Den arne, som hun så ofte har bragt glæde og velsignelse til," sagde fårekyllingen; "den arne, som uden hende kun ville have været nogle mursten og rustne jernstænger, men som ved hende blev dit hjems alter, hvorpå du hver aften har ofret en eller anden smålig lidenskab, egenkærlighed eller sorg og bragt et roligt sinds, en tillidsfuld naturs og et overstrømmende

hjertes takoffer, så at røgen fra denne fattige skorsten er steget i vejret med en lifligere duft end den kosteligste røgelse, som nogen sinde er blevet brændt i verdens prægtigste templer! – Ved din egen arne, i dens stille helligdom, omgivet af dens blide minder skal du høre hende! – høre mig! – høre alt, hvad der taler din arnes og dit hjems sprog!"

"Og tager hende i forsvar?" spurgte fragtmanden.

"Alt, hvad der taler din arnes og dit hjems sprog, må tage hende i forsvar!" svarede fårekyllingen. "For det taler sandhed."

Og mens fragtmanden vedblev at sidde og gruble på sin stol, med hovedet støttet på sin hånd, stod skikkelsen ved siden af ham og lod hans tanker træde lyslevende frem for ham, så at han så dem ligesom i et spejl eller et maleri. Og skikkelsen var ikke ene. Fra arnen, fra uret, piben, kedlen og vuggen; fra gulvet, væggene, loftet og trappen; fra vognen udenfor og skabe indenfor og fra bohavet; fra enhver ting og ethvert sted, hun havde haft noget at gøre med, og hvortil der knyttede sig et eneste minde om hende i hendes ulykkelige mands sjæl, kom skarer af alfer myldrende frem. Ikke for at stille sig roligt ved siden af ham, således som fårekyllingen, men for at røre sig og gøre gavn; for at vise hendes billede al mulig ære; for at trække ham i skøderne og pege på det, hver gang det viste sig; for at flokke sig omkring det og omfavne det og strø blomster for dets fødder; for at forsøge på at bekranse dets fagre hoved med deres spæde hænder; for at vise, at de elskede og tilbad det, og at der ikke var et eneste stygt, ondskabsfuldt eller anklagende væsen, som gjorde fordring på at kende det – men kun de selv, de glade, beundrende væsener.

Hans tanker var trofaste mod hendes billede. Det var stadig der.

Hun sad og syede foran kaminen og nynnede ved sig selv. Sådan en fornøjet, blomstrende, adstadig lille Prik! De små alfer vendte sig, ligesom efter aftale, alle sammen på en gang om imod ham og satte nogle umådelig store, stirrende øjne op, ligesom om de ville sige: "Er det den letsindige hustru, du sørger over?"

Der hørtes en støjende lystighed udenfor; musik, latter og højrøstede stemmer. En flok unge livsglade mennesker strømmede ind, og iblandt dem May Fielding og en snes smukke piger. Prikken var den smukkeste af dem alle og lige så ung som nogen af dem. De kom for at opfordre hende til at tage del i deres lystighed. Der skulle være dans. Var en lille fod nogen sinde skabt til dans, så var det hendes. Men hun lo og rystede på hovedet og pegede på sin mad, der stod på ilden, og på sit dækkede bord med en hoverende trods, der gjorde hende endnu mere fortryllende, end hun var i forvejen. Og dermed affærdigede hun dem nok så muntert, og idet de afviste dansere gik ud af døren, nikkede hun til den ene efter den anden med en så komisk kulde, at det ville have været nok til at få dem til at gå hen og drukne sig lige på stedet, ifald de havde været hendes tilbedere – og det måtte de have været, mere eller mindre; det kunne ikke være andet. Og dog var hun slet ikke nogen kold natur. Langtfra! For straks efter trådte en vis fragtmand ind ad døren, og det kan nok være, han fik en varm modtagelse!

Atter vendte alle de stirrende skikkelser sig pludselig om mod ham og syntes at sige: "Er det den kone, der har sveget

dig?"

Der faldt en skygge på spejlet eller billedet; kald det, hvad De vil. Det var en stor skygge af den fremmede, således som han første gang havde stået under deres tag. Den dækkede hele dets overflade og skjulte alt andet. Men de vævre alfer arbejdede som bier på at få den bort igen, og atter stod Prikken der, stadig lige skøn og strålende. Hun vuggede sit lille barn og sang sagte for det, mens hun støttede sit hoved på en skulder, hvortil magen fandtes hos den grublende skikkelse ved siden af fårekyllinge-feen.

Det var nu blevet langt ud på natten – jeg mener den virkelige nat, ikke efter alfernes ure – og på dette stadium af fragtmandens tanker brød månen frem og skinnede klart på himlen. Måske var også et vist roligt og stille lys oprundet i hans sjæl, og han kunne tænke mere ædrueligt over, hvad der var sket.

Uagtet den fremmedes skygge nu og da faldt på spejlet – altid med store, tydelige og skarpe omrids – så trådte den dog aldrig så mørk frem som første gang. Hver gang den viste sig, udstødte alferne et skrig af forfærdelse og brugte deres små arme og ben med ubeskrivelig hurtighed for at viske den ud. Og hver gang de fik Prikkens billede frem igen og atter viste ham hende skøn og strålende, brød de ud i en begejstret bifaldsjubel.

De fremviste hende aldrig anderledes end skøn og strålende; for de var husalfer, for hvem løgn er det samme som tilintetgørelse, og derfor kunne Prikken ikke være andet for dem, end den vævre, strålende, venlige lille skabning, der havde været lyset og solen i fragtmandens hjem!

Der var et voldsomt røre mellem alferne, da de fremviste hende med barnet, sladrende mellem en klynge kloge, gamle matroner, ladende, som om hun selv var umådelig gammel og klog, og støttende sig så sat og adstadig på sin mands arm, idet hun – denne friske lille, blomstrende kone! – søgte at give sig mine af, at hun havde forsaget alle verdens dårskaber og at hun var en person, for hvem det slet ikke var noget nyt at være moder. Men i samme øjeblik viste de, hvorledes hun lo ad fragtmanden, fordi han var kejtet, og trak hans skjortekrave op for at pynte på ham og hoppede lystigt omkring i stuen for at lære ham at danse.

De vendte sig om og stirrede umådeligt på ham, da de fremviste hende sammen med den blinde pige; for uagtet hun førte liv og lystighed med sig, hvor hun satte sin fod, så gjaldt dette dog i særlig grad om Caleb Plummers hjem – dér ligefrem overgik hun sig selv. Den blinde piges hengivenhed for hende, tillid til hende og hengivenhed for hende; den elskværdige og travle måde, hvorpå hun forstod at unddrage sig Berthas taksigelser; de små, behændige kunstgreb, hun anvendte for at komme til at udfylde ethvert øjeblik under sine besøg med at gøre et eller andet nyttigt i huset, så at hun virkelig arbejdede strengt, skønt hun lod, som om hun holdt hviledag; hendes rigelige forsyning med de stående lækkerier: Kalvepostejen og det afproppede øl; hendes strålende lille ansigt ved ankomsten til døren og ved afskeden; det mærkelige præg, der var udbredt over hele hendes væsen lige fra issen og til hendes nysselige lille fod, og som tydeligt lod forstå, at hun hørte til huset, at hun var en bestanddel af det, som det slet ikke kunne undvære; alt dette frydede alferne sig over, og alt dette elskede de hende for. Og

atter så de på en gang så bønfaldende på ham, mens nogle af dem smuttede ind imellem folderne i hendes kjole og kælede for hende, som om de ville sige: "Er det den kone, der har sveget din tillid?"

Mere end både en, to eller tre gange i den lange, tankevækkende nat fremviste de hende, siddende på sin yndlingsplads med bøjet hoved, hænderne knugede mod panden og håret nedfaldent, således som han sidst havde set hende. Og når de fandt hende sidde således, hverken vendte de sig om imod ham eller så på ham, men flokkede sig om hende og trøstede og kyssede hende og trykkede sig op til hinanden for at vise hende deltagelse og venlighed og glemte ganske ham.

Således forløb natten. Månen gik ned; stjernerne blegnede; den kolde dag brød frem; solen stod op. Endnu sad fragtmanden i krogen ved kaminen og grublede. Han havde siddet der med hånden under kinden hele natten. Hele natten havde den trofaste fårekylling sunget sit pip, pip, pip, ved arnen. Hele natten havde han lyttet til dens sang. Hele natten igennem havde husalferne haft travlt med ham. Hele natten havde han set hendes elskelige og pletfri billede i spejlet, undtagen når den ene skygge faldt på det.

Da det var blevet højlys dag, rejste han sig, vaskede sig og klædte sig på. Han kunne ikke tage fat på sine vante, kære sysler; han var ikke oplagt til at gøre noget, men det gjorde mindre til sagen, da det var Tackletons bryllupsdag, og han havde truffet aftale med en anden om at besørge hans ture. Han havde glædet sig til at skulle gå i kirke sammen med Prikken. Men det blev der nu ikke noget af. Det var oven i købet deres

egen bryllupsdag. Ak, hvor lidt havde han dog ventet en sådan ende på et sådant år!

Fragtmanden antog, at Tackleton ville aflægge ham et tidligt besøg, og han tog ikke fejl. Han var ikke gået ret mange minutter frem og tilbage uden for sin egen dør, førend han så legetøjshandleren komme hen ad vejen sin chaise. Da chaisen kom nærmere, bemærkede han, at Tackleton havde iført sig sin bedste stads til vielsen og pyntet sin hests hoved med blomster og sløjfer. Hesten lignede langt mere en brudgom end Tackleton, hvis halvt lukkede øje var mere uhyggelig udtryksfuldt end ellers. Men dette ænsede fragtmanden kun lidt. Hans tanker var andet steds henne.

"John Peerybingle!" sagde Tackleton med en deltagende mine. "Hvorledes har De det i dag, gode ven?"

"Jeg har kun haft en dårlig nat, mester Tackleton," svarede fragtmanden og rystede på hovedet, "for mine tanker har ikke ladet mig have ro et øjeblik. Men nu er det overstået! Har De en halv times tid til overs til en samtale i enrum med mig?"

"Det er netop derfor jeg kommer," svarede Tackleton, idet han steg ud. "Bryd Dem ikke om hesten. Den bliver nok stående med tømmen her om afviseren, hvis De vil give den en visk hø."

Da fragtmanden havde hentet hø fra stalden og lagt det for hesten, gik de ind i huset.

"De skal jo ikke vies før til middag?" sagde han. "Vel?"

"Nej," svarede Tackleton. "Vi har tid nok, rigelig tid."

Da de kom ind i køkkenet, stod Tilly Slowboy og bankede på den fremmedes dør, som kun var nogle få skridt fra køkkenet. Et af hendes meget røde øjne – Tilly havde nemlig grædt hele natten, fordi hendes madmoder havde grædt – var trykket

imod nøglehullet, og hun bankede meget stærkt og syntes at være bange.

"Undskyld, jeg kan ikke få nogen til at høre," sagde Tilly og så sig om. "Jeg vil ikke håbe, at nogen er gået hen og dø."

Dette menneskekærlige ønske understøttede miss Slowboy med adskillige ny slag og spark mod døren, som imidlertid ikke førte til noget resultat. "Skal jeg?" sagde Tackleton. "Det er dog mærkeligt!" Fragtmanden, som havde vendt ansigtet bort fra døren, tilkendegav ham ved et tegn, at han gerne kunne gå hen og prøve, hvis han havde lyst. Tackleton kom derfor Tilly til undsætning, og også han sparkede og bankede; men heller ikke ham lykkedes det at få mindste svar. Men det faldt ham ind at prøve låsegrebet på døren, og da denne med lethed lod sig lukke op, kiggede han ind, så ind, gik ind og kom kort efter løbende ud igen. "John Peerybingle," hviskede Tackleton til ham. "Jeg vil ikke håbe, at der er sket noget – noget overilet i nat."

Pragtmanden vendte sig hurtigt om imod ham.

"For han er væk," sagde Tackleton, "og vinduet står åbent. Jeg ser ingen spor – det er jo rigtignok næsten lige med jorden; men jeg var bange for, at der måske havde været et – et slagsmål. Hvad?"

Han lukkede næsten ganske det udtryksfulde øje; så vist så fragtmanden på ham. Og han gav sit øje og sit ansigt og hele sin person et pludseligt vrid, som om han ville skrue sandheden ud af ham.

"Vær De kun rolig," sagde fragtmanden. "Han gik ind i dette kammer i aftes, uden at jeg gjorde ham nogen fortræd i ord eller gerning, og ingen har siden været derinde. Han er gået af egen fri vilje. Jeg ville med glæde gå ud ad denne dør og tigge

mit brød fra hus til hus hele mit liv igennem, hvis jeg kunne forandre fortiden således, at han aldrig var kommet. Men han er kommet og gået. Og jeg er færdig med ham!"

"Åh! – så er han såmænd sluppet temmelig let," sagde Tackleton og tog sig en stol.

Denne spydighed prellede af på fragtmanden, der ligeledes satte sig ned og skyggede et øjeblik for sit ansigt med hånden, inden han gik videre.

"I aftes," sagde han omsider, "viste De mig, hvorledes min kone, min kone, som jeg elsker, hemmeligt –"

"Og ømt," tilføjede Tackleton.

"Gav denne mand lejlighed til at komme sammen med hende i enrum og gjorde sig til medskyldig i hans forræderi. Jeg tror ikke, at der gives noget syn, jeg nødigere ville have set, end dette. Jeg tror ikke, at der gives nogen mand i verden, som jeg nødigere ville have haft til at vise mig det."

"Jeg må tilstå, at jeg altid har haft mine anelser," sagde Tackleton; "og jeg ved, at det har gjort mig ildeset her."

"Men siden De nu har vist mig det," vedblev fragtmanden uden at ænse ham, "og siden De har set min kone – min kone, som jeg elsker –" hans stemme, øje og hånd blev roligere og fastere, idet han gentog disse ord, åbenbart i medfør af en urokkelig beslutning – "siden De har set hende i denne tvetydige stilling, er det kun rimeligt og billigt, at De også engang betragter sagen med mine øjne og læser i mit hjerte og erfarer, hvad mine tanker er om den ting. For jeg har taget min beslutning," sagde fragtmanden og betragtede ham opmærksomt, "og intet kan rokke den mere."

Tackleton fremmumlede et par almindelige bemærkninger om, at det var i sin orden; det var jo nødvendigt at værne om et eller andet; men han blev imponeret af fragtmandens væsen. Så ligefrem og usleben som han var, var der dog i dette øjeblik en værdighed og højhed over ham, som kun kunne have sit udspring fra den sande sjæleadel, som var ham medfødt.

"Jeg er kun en simpel, udannet mand," vedblev fragtmanden, "og jeg har ikke meget at rose mig af. Jeg er ikke nogen kløgtig mand, som De meget godt ved. Jeg er ikke nogen ung mand. Jeg elskede min lille Prik, fordi jeg havde set hende vokse op fra barn af i hendes faders hus, fordi jeg vidste, hvor elskelig hun var; fordi hun i mange år havde været mit et og alt. Der gives mange mænd, som jeg ikke kan sammenligne mig med; men jeg tror ikke, at nogen af dem kunne have elsket min lille Prik således som jeg."

Han standsede og bankede en stund sagte i gulvet med sin fod, førend han fortsatte:

"Jeg tænkte tit på, at skønt jeg ikke var god nok til hende, ville jeg dog blive hende en god mand og måske bedre end en anden forstå at skatte hendes værd, og på den måde forsonede jeg mig med tanken og begyndte at tro på, at vi dog måske kunne blive gift med hinanden. Og til sidst kom det jo også i stand; og vi *blev* gift."

"Ha!" sagde Tackleton med en betydningsfuld hovedrysten.

"Jeg havde prøvet mig selv; jeg kendte mig selv; jeg vidste, hvor højt jeg elskede hende, og hvor lykkelig jeg ville blive," vedblev fragtmanden, "men jeg havde ikke – nu føler jeg det – taget tilstrækkeligt hensyn til hende."

"Det må De nok sige," sagde Tackleton. "Letsindighed, dårskab, ustadighed, behagesyge – alt det havde De ikke taget hensyn til! Alt det havde De helt overset! Ha!"

"De gør bedst i ikke at afbryde mig," sagde fragtmanden temmelig hvast, "før De har forstået mig, og det har De endnu langtfra. Når jeg i går ville have slået den mand, der vovede at sige et ord mod hende, til jorden lige på stedet, så ville jeg i dag sparke ham i hans ansigt, om han så var min egen broder!"

Legetøjshandleren stirrede forbavset på ham.

"Tænkte jeg vel på," vedblev fragtmanden, "at jeg tog hende bort fra hendes unge venner og veninder, så ung og skøn som hun var, at jeg rev hende ud af hele den kreds, hvis pryd hun var, og hvor hun strålede som den klareste lille stjerne, der nogen sinde har skinnet, for dag ud og dag ind at spærre hende inde i mit mørke og triste hjem, hvor hun var henvist til mit kedelige selskab. Tænkte jeg vel på, hvor lidt jeg passede til hendes livsglade sind, og hvor trættende sådan en adstadig person som jeg måtte være for hendes livlige ånd? Tænkte jeg vel på, at det ikke var nogen fortjeneste eller fortrin hos mig, at jeg elskede hende, da jo enhver, som kendte hende, måtte gøre det samme? Aldrig. Jeg benyttede mig af hendes frejdige karakter, hendes forhåbningsfulde natur og giftede mig med hende. Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde gjort det – for hendes skyld, ikke for min!"

Legetøjshandleren stirrede på ham uden at blinke. Selv det halvlukkede øje var nu åbent.

"Gud velsigne hende," sagde fragtmanden, "for den standhaftighed og tålmodighed, hvormed hun har søgt at holde mig i uvidenhed om dette! Og himlen se i nåde til mig, fordi jeg

i min enfoldighed ikke opdagede det før! Stakkels barn, stakkels Prik! At jeg ikke kunne opdage det, jeg – jeg, som har set hendes øjne fyldes med tårer, da der blev talt om et ægteskab, som lignede vort! Jeg, der hundrede gange har set hemmeligheden dirre på hendes læber, uden at jeg anede den før i aftes! Stakkels pige! At jeg nogen sinde kunne håbe, at hun ville komme til at holde af mig! At jeg nogen sinde kunne tro, at hun gjorde det!"

"Hun gjorde væsen nok af det!" sagde Tackleton; "ja, hun gjorde så meget væsen deraf, at det sandt at sige var det, der vakte min mistanke."

Og her hævdede han atter May Fieldings overlegenhed i dette punkt – for hun havde unægtelig aldrig gjort væsen af, at hun holdt af ham.

"Hun har stræbt," sagde den stakkels fragtmand i en stærkere sindsbevægelse, end han hidtil havde lagt for dagen, "efter at være mig en trofast og opofrende hustru. – Hvad det vil sige, begynder jeg først nu at indse. Hvor god hun har været; hvor meget hun har gjort for mig; hvor brav og stærk en karakter hun har, derom skal den lykke, jeg har kendt under dette tag, vidne. Det vil være mig en trøst og opmuntring, når jeg sidder ene tilbage her."

"Ene tilbage her?" sagde Tackleton. "Så agter De altså alligevel at gøre noget ved denne sag?"

"Jeg agter," svarede fragtmanden, "at vise hende til den godhed og give hende al den oprejsning, som jeg er i stand til. Jeg kan befri hende for den daglige kval, som det er at leve i et ulige ægteskab, og for den kamp, som det koster at skulle skjule det. Hun skal blive så fri, som jeg kan gøre hende."

"Give *hende* oprejsning!" udbrød Tackleton og drejede og snoede sine store øren med sine hænder. "Her må være en misforståelse. Det var naturligvis ikke det, De sagde?"

Pragtmanden tog et tag i legetøjshandlerens krave og rystede ham som et siv.

"Hør efter," sagde han, "og pas på, at De hører rigtigt. Hør efter. Taler jeg tydeligt nok?"

"Jo, mere end tydeligt nok," svarede Tackleton.

"Som om det var mit ramme alvor?"

"Ja, det skal jeg love for!"

"Her ved denne arne sad jeg hele sidste nat," udbrød fragtmanden, "på det sted, hvor hun så ofte har siddet ved siden af mig og set op på mig med sit søde ansigt. Jeg gennemgik i tankerne hele hendes liv dag for dag, jeg genkaldte i erindringen enhver af hendes handlinger. Ved min sjæls salighed, hun er uskyldig, så sandt der gives én, som skal dømme de uskyldige og de skyldige!"

Standhaftige fårekylling ved arnen! Trofaste husalfer!

"Min vrede og mistro har nu forladt mig, kun min sorg er blevet tilbage!" sagde fragtmanden. "I et ulykkeligt øjeblik vendte en tidligere tilbeder tilbage, der passede bedre til hendes alder og tilbøjeligheder end jeg, og som hun måske havde svigtet for min skyld, mod sin vilje! I et ulykkeligt øjeblik lod hun sig overrumple uden at have tid til at tænke over, hvad hun gjorde, og gjorde sig medskyldig i hans forræderi ved at skjule det. I aftes så hun ham ved den sammenkomst, hvortil vi var vidner. Det var uret. Men i enhver anden henseende er hun uskyldig, hvis der er nogen sandhed til i denne verden!"

"Hvis det er Deres mening –" begyndte Tackleton.

"Lad hende derfor gå," vedblev fragtmanden, "gå med min velsignelse for de mange lykkelige timer, hun har skænket mig, og med min tilgivelse for enhver smerte, hun har voldet mig. Lad hende gå, for at hun kan få i den fred i sjælen, som jeg ønsker hende! Hun vil aldrig komme til at hade mig. Hun vil lære at fatte større godhed for mig, når jeg ikke længere er hende til byrde, og når den lænke, jeg har lagt på hende, ikke tynger hende så hårdt. I dag er det den dag, da jeg med så liden omtanke for hendes lykke tog hende bort fra hendes hjem. I dag skal hun vende tilbage til det, og jeg skal ikke mere være hende til besvær. Hendes forældre kommer her i dag – vi har aftalt at fejre den sammen – og de skal tage hende hjem med sig. Jeg kan trygt stole på hende, hvad enten hun er dér eller ethvert andet sted. Lige så pletfri, som hun forlader mig, lige så pletfri vil hun også leve, det er jeg overbevist om. Skulle jeg dø – det hændes måske, mens hun endnu er ung; de sidste få timer har taget en del på mig – vil hun erfare, at jeg mindedes og elskede hende til det sidste! Dette er enden på det, De viste mig. Nu er det forbi!"

"Åh nej, John, ikke forbi. Sig ikke, at det er forbi endnu. Ikke endnu. Jeg har hørt dine ædelmodige ord. Jeg kunne ikke liste mig bort og lade, som om jeg var uvidende om, hvad der har opfyldt mig med en så levende taknemmelighed. Sig ikke, at det er forbi, førend klokken igen har slået!"

Hun var kommet ind lidt efter Tackleton og var blevet derinde. Hun så slet ikke på Tackleton, men fæstede sine øjne på sin mand. Dog holdt hun sig så langt borte fra ham som muligt, og skønt han talte med den mest indtrængende alvor,

gik hun dog ikke nærmere hen til ham. Hvilken forskel på før og nu!

"Ingen hånd kan forfærdige det ur, som atter vil slå de timer for mig, som er gået," svarede fragtmanden med et svagt smil. "Men lad så være, hvis du vil, min ven. Uret vil snart slå. Det gør kun lidt til sagen, hvad vi siger. Jeg ville søge at føje dig, selv om det faldt mig mere svært end i dette tilfælde."

"Nå, nu må jeg af sted," mumlede Tackleton, "for når klokken slår næste gang, må jeg være på vejen til kirken. God morgen, John Peerybingle; det gør mig ondt, at jeg ikke kan have fornøjelsen af Deres selskab. Det gør mig ondt at skulle undvære det, især når jeg tænker på, hvad der har givet anledning dertil."

"Har jeg talt tydeligt?" spurgte fragtmanden, idet han fulgte ham hen til døren.

"Fuldkomment!"

"Og De vil huske på, hvad jeg har sagt?"

"Ja, siden De nøder mig til at sige det," sagde Tackleton, efter først at have truffet den forsigtighedsregel at sætte sig op i sin vogn, "må jeg tilstå, at det kom mig i den grad uventet, at der ikke er megen fare for, at jeg skal glemme det."

"Så meget des bedre for os begge," svarede fragtmanden. "Far vel. Og til lykke."

"Gid jeg kunne sige det samme til Dem," sagde Tackleton, "men da jeg ikke kan det, så siger jeg tak. Imellem os sagt, så tror jeg ikke – som jeg før har sagt Dem, ikke sandt? – at jeg vil blive mindre lykkelig i min ægtestand, fordi May ikke har gjort for meget væsen af mig og været alt for overdreven kærlig mod mig. Far vel. Pas på Dem selv!"

Fragtmanden stod og så efter ham, indtil han var så langt borte, at han så mindre ud end blomsterne og sløjferne på hans hest, når man så dem tætved, derpå slentrede han med et dybt suk som en fredsløs og sønderknust mand ind imellem nogle elmetræer der i nærheden. Han havde ikke lyst til at vende tilbage, førend klokken skulle til at slå.

Da hans lille kone var blevet ene, hulkede hun, så det var en ynk; men hvert øjeblik holdt hun op at græde og tørrede sine øjne og udbrød: "Hvor han er god, hvor han er fortræffelig!" og en eller to gange lo hun så hjerteligt, triumferende og umotiveret, mens tårerne samtidig trillede ned ad hendes kinder, at Tilly blev helt forfærdet.

"Hu, lad dog være!" sagde Tilly. "Det er til at tage livet af barnet med – undskyld – ja det er."

"Vil du en gang imellem bære det hjem til dets fader, Tilly," spurgte hendes madmoder og tørrede sine øjne, "når jeg ikke tør være her længere, men er vendt tilbage til mine forældre?"

"Hu, tal dog ikke således!" skrålede Tilly, idet hun kastede hovedet bagover og udstødte et hyl; hun lignede i dette øjeblik Bokser i en forbavsende grad; "hu, tal dog ikke således! Hvad er det, som De alle sammen har gjort ved hinanden, så at De alle sammen er så ulykkelige? Huu-uu!"

Den blødhjertede Slowboy brød på ny ud i et sådant klagehyl, der blev så meget forfærdeligere, fordi det så længe var blevet undertrykt, at hun ufejlbarligt ville have vækket barnet og skræmt det, så det havde fået et alvorligt tilfælde – efter al sandsynlighed krampe – hvis hendes øjne ikke havde mødt Caleb Plummer, der ledede sin datter ind. Da dette syn atter bragte hende til bevidsthed om, hvad der passede sig, blev hun

stående nogle øjeblikke med gabende mund og uden at mæle et ord, hvorpå hun fo'r hen til sengen, hvor barnet lå, og gav sig til at danse en slags St. Veitsdans rundt på gulvet og rumstere mellem sengeklæderne med sit hoved og ansigt – det lod til, at disse mærkelige operationer havde en meget beroligende virkning på hende.

"Mary!" sagde Bertha. "Du tager ikke med i kirken?"

"Jeg har fortalt hende, at De ikke skulle med, madam," hviskede Caleb. "Det hørte jeg lidt om i aftes. Men gud velsigne Dem," sagde den lille mand og greb kærligt begge hendes hænder, "jeg bryder mig ikke om, hvad de siger; jeg tror dem ikke. Jeg har ikke meget kød på kroppen; men den smule, jeg har, vil jeg lade hakke i stumper og stykker, før jeg vil tro et eneste ondt ord om Dem!"

Han lagde sine arme om hendes hals og trykkede og knugede hende, ligesom et barn kunne have trykket og knuget en af hans egne dukker.

"Bertha kunne ikke blive hjemme i dag," sagde Caleb. "Hun var naturligvis bange for at høre klokkerne ringe og havde ikke mod til at være så nær ved dem på Deres bryllupsdag. Vi tog derfor i god tid hjemmefra og gik herhen. – Jeg har tænkt på, hvad jeg har gjort," vedblev Caleb efter et øjebliks pause; "jeg har gjort mig selv så, mange bebrejdelser for al den sorg, jeg har voldt hende, så at jeg til sidst vidste hverken ud eller ind, og jeg er kommet til den overbevisning, at jeg helst må sige hende sandheden, hvis De vil blive hos mig så længe?" spurgte han rystende over hele kroppen. "Jeg ved ikke, hvad indtryk det kan gøre på hende; jeg ved ikke, hvad hun vil tro om mig; jeg ved ikke, om hun nogen sinde mere vil bryde sig om sin stakkels

fader. Men det er bedst for hende, at hun får sandheden at vide, og jeg må selv tage følgerne; det er ikke mere, end hvad jeg har fortjent."

"Mary," sagde Bertha, "hvor er din hånd? Åh, der er den, der er den!" og hun trykkede den til sine læber med et smil og drog den ind under sin arm. "Jeg hørte dem hviske med hinanden i aftes om noget, du skulle have gjort. De havde uret."

Fragtmandens kone tav. Caleb svarede for hende.

"De havde uret," sagde han.

"Det vidste jeg!" udbrød Bertha stolt. "Det sagde jeg dem også. Jeg ville ikke høre et ord om det. De skulle have grund til at tale ondt om hende!" Hun knugede hendes hånd og trykkede den bløde kind mod sit ansigt. "Nej, så blind er jeg ikke!"

Hendes fader gik om på den ene side af hende, mens Prikken blev stående på den anden og holdt hende i hånden.

"Jeg kender jer alle bedre, end I tror," sagde Bertha, "men ingen så godt som hende; ikke engang dig, fader. Der er intet i verden, jeg har så sandt og levende et indtryk som af hende. Hvis jeg i dette øjeblik fik mit syn, ville jeg, om der så ikke blev sagt et ord, kunne udpege hende mellem hundrede andre! Min søster!"

"Kære Bertha," sagde Caleb, "jeg har noget på hjertet, som jeg ønsker at sige dig, mens vi tre er alene. Hør venligt på mig! Jeg har en tilståelse at gøre dig, mit elskede barn."

"En tilståelse, fader?"

"Jeg er veget bort fra sandheden og er kommet på afveje, mit barn," sagde Caleb med et ynkeligt udtryk i sit forvirrede åsyn. "Jeg er veget bort fra sandheden i den tanke, at jeg derved

gjorde en god gerning mod dig, og så har jeg begået en grusom synd mod dig!"

Hun vendte sit forbavsede ansigt om imod ham og gentog: "En grusom synd?"

"Han anklager sig selv for stærkt, Bertha," sagde Prikken. "Det vil du selv straks sige! Du vil være den første, som siger det til ham."

"Han begået nogen synd mod mig!" udbrød Bertha med et vantro smil.

"Uden at ville det, mit barn," sagde Caleb. "Men det er alligevel sandt, skønt jeg ingen anelse har haft om det før i går. Min dyrebare, blinde datter, hør mig og tilgiv mig! Den verden, hvori du lever, min egen skat, er ikke således, som jeg har skildret dig den. De øjne, du stolede på, har været falske imod dig."

Hun vendte endnu stadig sit forbavsede ansigt imod ham, mon trak sig tilbage og klyngede sig tættere op til sin veninde.

"Din vej gennem livet var møjsommelig og trang, mit stakkels barn, og jeg ville gerne jævne den for dig," sagde Caleb. "Jeg har lavet om på tingene, skildret dig menneskene helt anderledes, end de var, opdigtet mange ting, som aldrig har været til, for at gøre dig lykkeligere. Jeg har skjult meget for dig, jeg har bedraget dig, gud forlade mig det! og omgivet dig med lutter fantasibilleder!"

"Men levende mennesker er da ikke fantasibilleder," sagde hun hurtigt, idet hun blev ganske bleg og trak sig endnu længere tilbage fra ham. "Dem kan du dog ikke forandre."

"Og dog har jeg gjort det, Bertha," indvendte Caleb, "der er en person, som du kender, min skat –"

"O fader, hvor kan du sige, jeg kender?" svarede hun i en bebrejdende tone. "Hvad og hvem kender vel jeg? Jeg, som ikke har nogen til at lede mig, jeg blinde stakkel!"

I sit hjertes kvide udstrakte hun sine hænder for ligesom at famle sig frem; men pludselig begravede hun sit ansigt i dem, som følte hun sig så usigelig ulykkelig og forladt.

"Den mand, som i dag holder bryllup," sagde Caleb, "er en hård, smålig, gerrig mand, som i mange år har været en streng herre mod dig og mig, min pige. Med et stygt ydre og en lige så styg karakter; altid kold og hjerteløs. I et og alt så vidt forskellig fra den skildring jeg har givet dig af ham. Vidt forskellig i et og alt, mit barn."

"Åh! Hvorfor," udbrød den blinde pige, som næsten ikke syntes at kunne udholde sine lidelser, "hvorfor har du dog gjort det? Hvorfor ville du fylde mit hjerte til randen og så komme ligesom døden og rive genstanden for min kærlighed bort fra mig? Ak gud, hvor jeg er blind! Hvor jeg er hjælpeløs og forladt!"

Hendes bedrøvede fader stod med sænket hoved og havde intet andet svar end sin anger og sorg.

Kun en kort tid havde hun været et offer for disse bitre og smertelige følelser, da fårekyllingen ved arnen, uhørt af alle undtagen af hende, begyndte at synge, ikke lystigt, men i en svag, dæmpet, vemodig tone. Det lød så sørgelig, at hendes tårer begyndte at rinde, og da den skikkelse, som havde stået ved siden af fragtmanden hele natten igennem, åbenbarede sig bag ved hende og pegede på hendes fader, faldt de som regn. Snart hørte hun fårekyllingens stemme tydeligere og følte trods sin blindhed den ånd, der svævede omkring hendes fader.

"Mary," sagde den blinde pige, "sig mig, hvorledes mit hjem er, hvorledes det virkelig er?"

"Det er et fattigt sted, Bertha, meget, meget fattigt og bart. Huset vil næppe kunne holde blæsten og regnen ude en vinter endnu. Det er lige så kummerligt skærmet mod vejret, Bertha," vedblev Prikken med dæmpet, klar røst, "som din stakkels fader i sin sækkelærreds-kavaj."

Den blinde pige rejste sig stærkt bevæget og trak fragtmandens lille kone til side.

"De foræringer, som jeg passede så omhyggeligt på; som kom næsten ligesom jeg ønskede mig dem, og var mig så inderligt kærkomne," sagde hun skælvende, "hvor kom de fra? Sendte du mig dem?"

"Nej."

"Hvem da?"

Prikken så, at hun allerede vidste det, og tav. Den blinde pige skjulte igen sit ansigt i sine hænder, men denne gang på en helt anden måde.

"Kæreste Mary, et øjeblik, kun et øjeblik! Kom længere herhen. Tal sagte til mig. Du er sanddru, ved jeg. Du vil ikke bedrage mig nu; vil du vel?"

"Nej vist ikke, Bertha!"

"Nej, det ved jeg også godt. Dertil har du alt for megen medlidenhed med mig. Mary, se en gang hen på det sted, hvor vi nylig stod, der, hvor min fader er – min fader, der er så god og kærlig imod mig – og sig mig, hvad du ser."

"Jeg ser," sagde Prikken, som godt forstod hende, "en gammel mand sidde på en stol og læne sig sørgmodig op til dens ryg,

med hånden under kinden, som om han ventede på, at hans barn skulle komme og trøste ham, Bertha."

"Ja, ja, det vil hun. Bliv ved."

"Det er en gammel mand, udtæret af sorg og slid. Det er en mager, modfalden, tankefuld, gråhåret mand. Jeg ser ham nu nedslået og nedbøjet og uden noget at kæmpe for. Men Bertha, jeg har mange gange før set ham kæmpe hårdt på mangfoldige måder for et stort, helligt formål. Og jeg ærer hans grå hår og velsigner ham!"

Den blinde pige rev sig løs fra hende, kastede sig på knæ foran ham og trykkede det grå hoved til sit bryst.

"Nu har jeg fået mit syn, nu har jeg fået mit syn!" udbrød hun. "Jeg har været blind, men nu er mine øjne blevet åbnede. Jeg har aldrig kendt ham! Tænk, om jeg var død og aldrig rigtig havde set den fader, der har været så kærlig imod mig!"

Caleb var så bevæget, at han ikke kunne finde ord for sine følelser.

"Der gives ingen nok så strålende skikkelse her på jorden," vedblev den blinde pige, idet hun omsluttede ham med sine arme, "som jeg kunne elske så inderligt eller skatte så højt! Jo mere grå og udtæret du er, du højere elsker jeg dig, fader! Lad ingen mere sige, at jeg er blind. Der er ikke en rynke i hans ansigt, ikke et hår på hans hoved, som vil blive glemt i mine bønner og min tak til himlen!"

Med nød og næppe fremstammede Caleb: "Kære Bertha!"

"Og i min blindhed," sagde pigen og kærtegnede ham ømt, mens tårerne strømmede ned ad hendes kinder, "tænkte jeg mig ham helt anderledes. Og da jeg dag ud og dag ind havde

ham ved min side, og han altid var så omhyggelig for mig, drømte jeg aldrig om dette!"

"Den raske, elegante fader i den blå kavaj, Bertha," sagde stakkels Caleb, "ham har du mistet!"

"Nej, jeg har intet mistet," svarede hun. "Nej, kæreste fader, jeg har alt her – i dig. Den fader, jeg elskede så højt; den fader, som jeg alligevel ikke elskede højt nok, og som jeg ikke kendte; den velgører, som jeg først begyndte at ære og elske, fordi han viste så megen deltagelse for mig. Alt har jeg i dig. Intet er dødt for mig. Sjælen i alt det, der var mig dyrebarest, er her – her med det udtærede ansigt og det grå hoved. Og jeg er *ikke* længere blind, fader!"

Under denne samtale havde Prikkens hele opmærksomhed været henvendt på faderen og datteren; men idet hun nu så op til den lille høstkarl på den mauriske kornager, bemærkede hun, at klokken kun manglede nogle minutter i hel, og blev øjeblikkelig betaget af en underlig nervøs uro.

"Fader," sagde Bertha tøvende, "Mary."

"Ja, min pige," svarede Caleb, "her er hun."

"Hos hende er jo intet forandret? Om hende har du jo ikke sagt mig noget, som ikke var sandt?"

"Jeg er bange for, at jeg havde gjort det, min pige," svarede Caleb, "hvis jeg kunne have gjort hende bedre, end hun er. Men jeg måtte have forandret hende til det værre, hvis jeg overhovedet havde forandret hende. Hun er fuldkommenheden selv, Bertha."

Hvor sikker i sin sag den blinde pige end havde været, da hun stillede sit spørgsmål, var det dog et fortryllende syn at se, hvor

stolt og glad hun blev over dette svar, og hvorledes hun i sin henrykkelse atter og atter omfavnede Prikken.

"Der kan dog indtræffe flere forandringer, end du tænker, min kære pige," sagde Prikken. "Forandringer til det bedre, mener jeg; forandringer til stor glæde for nogle af os. Mon du må ikke blive alt for overvældet, hvis du nogen sinde skulle opleve noget sådant! Kommer der ikke en vogn ude på vejen? Du har et skarpt øre, Bertha. Kommer der ikke en vogn?"

"Jo. Den kører meget hurtigt."

"Jeg – jeg – jeg vidste nok, at du havde et skarpt øre", sagde Prikken, idet hun lagde hånden på sit hjerte og øjensynlig blev ved at tale så hurtigt, hun kunne, for at skjule dets banken, "det har jeg så tit lagt mærke til, og du var også så hurtig til at opdage de fremmede fodtrin i aftes. Men jeg forstår ikke, hvorfor du sagde – for jeg husker meget godt, at du sagde det – "hvis skridt er det?" eller hvorfor de var mere påfaldende end andre skridt. Men, som jeg før sagde, der kan foregå forandringer i verden, store forandringer, og vi kan ikke gøre noget bedre, end forberede os på ikke at blive forundrede over noget som helst."

Caleb kunne ikke begribe, hvad dette skulle betyde, da han mærkede, at hun lige såvel talte til ham, som til hans datter, og han blev meget forbavset over at se, at hun var så urolig og bevæget, at hun næppe kunne trække vejret og måtte holde sig ved en stol for ikke at falde.

"Ja, det er virkelig en vogn, der kommer nærmere!" stammede hun. "Nærmere! Ganske nær! Nu holder den ved haveporten! Nu kan man høre fodtrin uden for døren – de samme fodtrin, Bertha, ikke sandt? – og nu!"

Hun udstødte et vildt glædesskrig, idet hun løb hen til Caleb og holdt sin hånd for hans øjne, da en ung mand styrtede ind i stuen, kastede sin hat op i luften og fo'r hen mod dem.

"Er det overstået?" udbrød Prikken.

"Ja!"

"Lykkelig og vel overstået?"

"Ja!"

"Kan De ikke huske denne stemme, kære Caleb? Har De aldrig hørt den før?" spurgte Prikken.

"Hvis min dreng i det guldrige Sydamerika levede –" sagde Caleb skælvende.

"Han lever!" råbte Prikken, idet hun tog sine hænder bort fra hans øjne og klappede henrykt i dem. "Se på ham! Se hvor sund og stærk han der står foran Dem! Deres egen kære søn! Din egen kære, trofaste broder, Bertha – lyslevende!"

Ære være den lille skabning for hendes henrykkelse! Ære være hendes tårer og smil, mens de tre omslyngede hinanden! Ære være den hjertelighed, hvormed hun kom den solbrændte sømand med det sorte, bølgende hår i møde på halvvejen og slet ikke vendte sin lille, rosenrøde mund bort, men lod ham frit kysse den og trykke hende til sit bankende hjerte.

Og ære være også kukukken – hvorfor ikke? – fordi den sprang ud af falddøren i det mauriske palads som en tyv og kukkede tolv gange ad det forsamlede selskab, som om den havde drukket sig en glædesrus!

Idet fragtmanden trådte ind, studsede han, og det havde han også grund til ved at se sig i så godt selskab.

"Se engang her, John!" sagde Caleb jublende. "Min egen dreng fra det guldrige Sydamerika! Min egen søn! Han, som De selv

udstyrede og sendte af sted; han, som De altid var så god imod!"

Fragtmanden nærmede sig for at gribe hans hånd; men da et træk i hans ansigt mindede ham om den døve mand i vognen, gav det et sæt i ham, og idet han trådte tilbage, sagde han:

"Edward! Var det Dem?"

"Fortæl ham nu kun alt!" råbte Prikken. "Fortæl ham alt, Edward, og skån ikke mig; for aldrig mere skal noget kunne få mig til at skåne mig i hans øjne."

"Jeg var manden," sagde Edward.

"Og De kunne snige Dem forklædt ind i Deres gamle vens hus?" svarede fragtmanden. "Der var engang en frejdig ung knøs – hvor mange år er det siden, Caleb, at vi hørte, at han var død, og fik sådanne beviser i hænde, at vi måtte tro, at det var sandt – han ville aldrig have båret sig således ad."

"Jeg havde engang en ædelmodig ven – ja han var mere en fader for mig end en ven," sagde Edward, "som aldrig ville have dømt mig eller noget andet menneske uden at høre dem først. Det var Dem. Og derfor er jeg også vis på, at De vil høre mig nu."

Med et uroligt blik på Prikken, som endnu stadig holdt sig langt borte fra ham, svarede fragtmanden: "Godt, det er ikke mere end billigt. Det vil jeg."

"De må da vide," sagde Edward, "at da jeg som ung knøs tog bort herfra, var jeg forelsket og min kærlighed blev gengældt. Det var en ganske ung pige, og De vil måske sige, at hun ikke kendte sit eget hjerte, men jeg kendte mit og elskede hende lidenskabeligt."

"De elskede hende!" udbrød fragtmanden; "De!"

"Ja, jeg gjorde," svarede den anden, "og hun gengældte mine følelser. Jeg har altid troet, at hun gjorde det, og nu er jeg vis på det."

"Himlen stå mig bi!" sagde fragtmanden. "Det er værre end alt det andet."

"Jeg var hende tro," sagde Edward, "og da jeg nu efter mange farer og møjsommeligheder vendte tilbage, fuld af håb, for at indfri mit løfte, hørte jeg fire mil herfra, al hun var blevet mig utro, havde glemt mig og lovet sig bort til en anden, mere formuende mand. Jeg agtede ikke at gøre hende bebrejdelser, men jeg ønskede at se hende og overtyde mig om, at det virkelig forholdt sig således. Jeg håbede, at hun var blevet tvunget dertil imod sine egne ønsker og tilbøjeligheder. Det ville vel kun være en ringe trøst, men dog altid nogen, syntes jeg, og jeg rejste videre. For at erfare sandheden, den rene sandhed, ved at se med mine egne øjne og selv dømme, uden at der blev lagt mig hindringer i vejen, uden at benytte mig af min indflydelse over hende, hvis jeg havde nogen, forklædte jeg mig – De ved selv hvorledes, og ventede på landevejen – De ved selv hvor. De havde ingen mistanke til mig, og det – det havde hun," her pegede han på Prikken, "ikke heller, førend jeg hviskede noget til hende der ved kaminen, og hun nær havde røbet mig."

"Men da hun fik at vide, at Edward var i live og var kommet tilbage," hulkede Prikken, der nu selv tog ordet, hvad hun under hele hans fortælling havde brændt af længsel efter, "og da hun erfarede hans forsæt, gav hun ham det råd, at han endelig måtte beholde sin hemmelighed hos sig selv; for hans gamle ven John Peerybingle var alt for åben af naturen og alt for klodset, hvor det gjaldt om at bruge list – han er jo i det hele

taget en stor klodsmajor," sagde Prikken halvt leende og halvt grædende – "og han ville umuligt kunne holde tæt. Og da hun – jeg mener mig selv, John," hulkede den lille kone – "fortalte ham det hele, og at hans kæreste havde anset ham for død og til sidst havde ladet sig overtale af sin moder til at indgå et ægteskab, som den kære, gamle tosse kaldte et godt parti; og da hun – det er igen mig, John – fortalte ham, at de endnu ikke var gift, skønt meget nær ved det, og at det for hendes vedkommende ikke ville blive andet end et offer, hvis der blev noget af det, da der ingen kærlighed var på hendes side, og da han var nær ved at gå fra forstanden af glæde over at høre det, så sagde hun – det er igen mig – at hun ville hjælpe dem, som hun så ofte havde gjort i gamle dage, John, og ville udfritte hans kæreste og forvisse sig om, at det, hun – det er også mig, John – havde sagt og tænkt, var rigtigt. Og det var rigtigt, John! Og de kom sammen, John! Og de blev gift, John, for en time siden! Og her er bruden! Og Gruff & Tackleton kan få lov at dø som pebersvend! Og jeg er en lykkelig lille kone, May, gud velsigne dig!"

Hun var, mildest talt, en uimodståelig lille kone, men aldrig så fuldstændig uimodståelig som i nærværende øjeblik, da hun var ude af sig selv af henrykkelse. Aldrig har man været vidne til så varme og oprigtige lykønskninger som dem, hun ødslede på sig selv og bruden.

Under den storm, som havde rejst sig i den skikkelige fragtmands hjerte, havde han hidtil stået som helt bedøvet. Men idet han nu fløj hen imod hende, udstrakte Prikken sin hånd for at standse ham og trak sig tilbage ligesom før.

"Nej, John, nej! Hør det først alt sammen! Du skal ikke holde af mig mere, førend du har hørt hvert eneste ord, jeg har at sige. Det var uret af mig at have en hemmelighed for dig, John, det gør mig meget ondt. Jeg tænkte ikke på, at der kunne være noget ondt deri, førend jeg i aftes satte mig på den lille stol ved siden af dig. Først da jeg af, hvad der stod skrevet på dit ansigt, opdagede, at du havde set mig gå ud i gangen med Edward, og så, hvad du tænkte, følte jeg, hvor letsindigt og urigtigt det var. Men, kære John, hvor kunne, hvor kunne du dog fatte sådanne tanker om mig?"

Hvor den lille kone atter gav sig til at hulke! John Peerybingle ville have omslynget hende med sine arme i, men nej, hun ville ikke tillade ham det.

"Du må ikke holde af mig endnu, John! Der er langt tilbage endnu! Da jeg var så bedrøvet over dette giftermål, min kære ven, var det, fordi jeg tænkte på, hvori meget May og Edward holdt af hinanden i deres ungdom, Og fordi jeg vidste, at hun slet ikke brød sig om Tackleton. Nu tror du det, ikke sandt, John?"

Efter dette spørgsmål ville John atter storme hen imod hende; men hun standsede ham på ny.

"Nej, bliv, hvor du er, John! Når jeg ler ad dig, som jeg sommetider gør, og kalder dig en klodrian og en rar gammel gås og alt sådan noget, så er det, fordi jeg elsker dig så højt, John, og synes så godt om dig, som du er, og jeg ville ikke, at du i mindste måde skulle være anderledes, om du så kunne blive konge i morgen."

"Hurra!" råbte Caleb med en ganske usædvanlig kraft; "det er også min mening!"

"Og når jeg snakker om, at folk er gamle og adstadige, John, og lader mig forstå med, at vi er et kedeligt par, og trasker igennem livet, som vi bedst kan, er det kun, fordi jeg er sådan en lille tosse, John, og undertiden får lyst til at spille en lille komedie med barnet og forstille mig og alt sådan noget."

Hun så, at han nærmede sig, og standsede ham igen; men denne gang havde det nær været for sent.

"Nej, nej, John, du må endnu ikke holde af mig – ikke før om et par minutter! Det, jeg længes mest efter at sige dig, har jeg gemt til sidst. Min kære, gode, højmodige John, da vi forleden aften talte om fårekyllingen, havde jeg lige på munden at ville sige dig, at jeg i førstningen ikke elskede dig fuldt så højt, som jeg nu gør; at jeg, da jeg første gang kom her hjem, var halvt bange for, at jeg ikke skulle komme til at elske dig i alle måder således, som jeg håbede og bad om, at jeg måtte – for jeg var jo så ung, John. Men, kære John, med hver dag og hver time elskede jeg dig mere og mere. Og kunne jeg have elsket dig højere, end jeg gør, ville de ædle ord, jeg hørte dig sige i morges, have bragt mig dertil. Men det kan jeg ikke. Al den kærlighed, mit hjerte rummede – og det vil ikke sige så lidt endda – skænkede jeg dig for længe, længe siden; det var ikke mere, end hvad du fortjente; og jeg har ikke mere tilbage at give dig. Og nu, min kære mand, tryk mig nu til dit hjerte igen! Der er mit hjem, John, og tænk aldrig mere på at sende mig til noget andet."

De vil aldrig føle så megen glæde ved at se en prægtig lille kone i en andens arme, som De ville have følt, hvis De havde set Prikken kaste sig i fragtmandens favn. Det var en så

fuldstændig, så ubetinget hengivelse med liv og sjæl, som De nogen sinde har været vidne til.

De kan stole på, at fragtmanden var i den syvende himmel af henrykkelse, og De kan stole på, at det samme var tilfældet med Prikken og med dem alle sammen, ikke at forglemme miss Slowboy, som fældede rigelige glædestårer, og som, for at det unge væsen, der var betroet til hendes varetægt, også skulle få del i den almindelige udveksling af lykønskninger, bød barnet om fra den ene til den anden, som om det havde været noget at drikke.

Men nu hørtes atter vognrummel uden for døren, og en af selskabet råbte, at det var Gruff & Tackleton, som kom tilbage. Straks efter trådte denne hædersmand meget varm og ophidset ind ad døren.

"Men hvad fanden er dette hersens, John Peerybingle?" sagde Tackleton. "Her må være en misforståelse. Jeg aftalte med miss Fielding, at hun skulle møde mig i kirken, og jeg tør også bande på, at jeg kom forbi hende på vejen derhen. Nå! Der er hun. Undskyld, højstærede; jeg har ikke den fornøjelse at kende Dem; men De vil måske bevise mig den tjeneste at undvære denne unge dame, da hun har lovet sig ud i formiddag i en ganske speciel anledning."

"Men jeg kan ikke undvære hende," svarede Edward. "Det kunne aldrig falde mig ind."

"Hvad mener De med det, De landstryger?" spurgte Tackleton.

"Jeg mener, at da jeg meget godt kan forstå, at De er vred," svarede den anden med et smil, "er jeg i dag lige så døv for grovheder, som jeg i aftes var døv for alt andet."

Det gav et sæt i Tackleton, og det kan nok være, han lånte ham et par øjne!

"Det gør mig ondt," sagde Edward, idet han holdt Mays venstre hånd frem og pegede på ringfingeren. "Det gør mig ondt, at den unge dame ikke kan følge med Dem til kirken; men da hun allerede har været der en gang i formiddag, vil De måske undskylde hende."

Tackleton så vist på ringfingeren og tog et lille stykke sølvpapir, der tilsyneladende indeholdt en ring, op af sin vestelomme.

"Miss Slowboy," sagde Tackleton, "vil De ikke have den godhed at kaste dette i ilden? Tak skal De have."

"Det var en tidligere aftale, en meget gammel aftale, som hindrede min hustru i at holde sit ord til Dem, det kan jeg forsikre Dem," sagde Edward.

"Mr. Tackleton vil lade mig vederfares den retfærdighed at indrømme, at jeg ærligt har fortalt ham alt, og at jeg mange gange har sagt ham, at jeg aldrig kunne glemme mit tidligere løfte," sagde May rødmende.

"Ganske vist," sagde Tackleton. "Det er meget sandt. Det er fuldkommen rigtigt. Det er alt sammen godt. Mrs. Edward Plummer, formoder jeg?"

"Ja, det er hendes navn," svarede brudgommen.

"Aha, jeg ville ikke have kunnet kende Dem," sagde Tackleton, idet han omhyggeligt undersøgte hans ansigt og gjorde et dybt buk. "Må jeg så ønske Dem til lykke!"

"Mange tak."

"Mrs. Peerybingle," sagde Tackleton, idet han pludselig vendte sig om mod det sted, hvor hun stod med sin mand, "det

gør mig ondt! Vel har De spillet mig et slemt puds, men ikke des mindre forsikrer jeg Dem på min ære, at det gør mig ondt. De er bedre, end jeg havde troet. John Peerybingle, det gør mig ondt. De forstår mig, det er mig nok. Det er alt sammen i sin orden, mine damer og herrer, og alt sammen meget glædeligt. God morgen!"

Med disse ord trak han sig ud af det hele – og samtidig ud af stuen, og blev kun stående udenfor et øjeblik for at tage blomsterne og sløjferne af hovedet på sin hest og give den et spark i siden for at lade den forstå, at der var kommet en mand med en slæde i vejen.

Det blev naturligvis nu en alvorlig pligt af fejre dagen således, at den til evige tider kunne stå som en stor mærkedag og festdag i familien Peerybingles almanak. Prikken gav sig følgelig i færd med at tilberede et festmåltid, som kunne kaste en udødelig glans over huset og alle vedkommende, og inden føje tid stod hun i mel til op over sine buttede albuer, og hver gang fragtmanden kom hende nær, gjorde hun ham hvid på frakken ved at standse ham for at give ham et kys. Den brave fyr skyllede urterne, skrællede roerne og slog tallerkenerne i stykker og væltede jerngryder med koldt vand på skorstenen og gjorde nytte på alle mulige måder, mens et par sagkyndige medhjælpere, der skyndsomt blev tilkaldt fra et sted i nærheden, som om det gjaldt liv og død, løb mod hinanden i alle døre og kroge, og alle snublede alle vegne over Tilly Slowboy med barnet. Tilly havde aldrig før vist sig således til sin fordel. Hendes allestedsnærværelse var genstand for almindelig beundring. Da klokken manglede fem minutter i halv tre, var hun en anstødssten ude i gangen, en menneskefælde i køkkenet

lige på slaget halv tre og en faldgrube oppe på kvisten, da den var fem minutter over halv. Barnets hoved var ligesom en probérsten for alle mulige stoffer, hvad enten de hørte til dyre-, plante- eller mineralriget. Der blev intet brugt den dag, som ikke ved en eller anden lejlighed kom i den nøjeste berøring med det.

Derpå blev der udrustet en stor ekspedition, som skulle drage ud og opsøge mrs. Fielding og vise den største sønderknuselse og bodfærdighed over for denne værdige dame og føre hende hjem med sig, om fornødent med magt, for at hun igen kunne blive glad og tilgive. Men da ekspeditionen opdagede hende, ville hun i førstningen ikke låne øre til noget, men sagde utallige gange, hvorfor hun dog skulle have oplevet en sådan dag! Man kunne ikke få hende til at sige andet, med undtagelse af: "Nu kan De gerne bære mig til min grav!" hvilket syntes at være noget dumt noget, da hun slet ikke var død og heller ikke tegnede til at skulle dø med det første. Efter nogen tids forløb hensank hun i en forfærdelig rolighed, og bemærkede, at den gang da indigohandelen var blevet ramt af alle de uheld, havde hun forudset, at hun hele sit liv igennem ville blive udsat for alle mulige krænkelser og forhånelser, og at det glædede hende at se, at det netop var således. De skulle derfor ikke ulejlige sig for hendes skyld – for hvad var vel hun? Ak gud, et rent nul! – men bare glemme, at et sådant væsen var til, og gå deres egne veje uden hende. Denne bitre, spydige stemning afløstes af et anfald af harme, hvorunder hun udtalte den mærkelige ytring, at ormen krympede sig, når man trådte på den. Derpå gav hun efter for et blidt vemod og sagde, at hvis de bare havde betroet sig til hende, hvilke udmærkede råd ville

hun da ikke kunne have givet dem! Dette vendepunkt i hendes følelser benyttede ekspeditionen sig af og omfavnede hende; og snart havde hun handskerne på og var på vej til John Peerybingles i strammeste puds og med en papirspakke i hånden, som indeholdt en stadskappe, der næsten var lige så høj og fuldkommen så stiv som en bispehue.

Dernæst skulle Prikkens fader og moder komme i en anden lille vogn; men da de blev borte over tiden, begyndte man at blive bange og så tit ud efter dem ned ad vejen, og mrs. Fielding så hele tiden i den gale og fysisk umulige retning, og, når hun blev gjort opmærksom på det, udtalte hun stadig det håb, at hun vel nok turde tage sig den frihed at se, hvilken vej hun havde lyst til. Men endelig kom de da – et lille triveligt par, som kom luntende hen ad vejen på den rolige, hyggelige måde, der var et særkende for familien Prik; og det var vidunderligt at se Prikken og hendes moder sammen, så meget lignede de hinanden.

Dernæst skulle Prikkens moder til at forny sit bekendtskab med Mays moder, og Mays moder holdt hele tiden strengt på sin værdighed, mens Prikkens moder aldrig holdt på andet end på, hvad hun havde mellem sine flinke små hænder. Og den gamle Prik, det vil sige Prikkens fader – jeg havde nær glemt, at det ikke var hans rigtige navn, men det kan være det samme – tog sig store friheder, trykkede folk i hånden, første gang han så, dem, syntes kun at anse en kappe for et stykke stift musselin og lod sig slet ikke imponere af indigohandelen, men sagde, at det stod nu engang ikke til at ændre, og var, som mrs. Fielding udtrykte sig, et ganske skikkeligt menneske – men så simpel, uf!

Jeg ville ikke for al verdens skatte have undværet at se Prikken gøre honnørs i sin brudedragt. Gud velsigne hendes strålende ansigt! Nej, og heller ikke den brave fragtmand, der sad så rødmosset og gemytlig ved den anden ende af bordet, lige så lidt som den brune, kraftige søgut og hans smukke kone; nej, og heller ikke alle de andre. At have gået glip af middagsmåltidet ville have været at gå glip af så godt og solidt et måltid, som man kan ønske sig, og at være gået glip af de bredfulde bægre, hvori de drak bryllupsdagens skål, ville have været det værste af det hele.

Efter bordet sang Caleb visen om den dampende bolle! Så sandt jeg lever og håber at leve endnu et par års tid, sang han den helt igennem.

Og det er sandt, ligesom han var færdig med det sidste vers, indtraf der en højst uventet begivenhed.

Der blev banket på døren, og uden at sige goddag eller med forlov kom en mand vaklende ind med noget tungt på sit hoved, og efter at have sat sin byrde midt på bordet, symmetrisk lige midt imellem nødderne og æblerne, sagde han:

"Jeg skulle hilse fra mr. Tackleton og sige, at da selv ingen brug havde for bryllupskagen, ville De måske spise den."

Og med disse ord gik han sin vej.

Selskabet blev meget forbavset, som De vel kan tænke dem. Mrs. Fielding, der var en umådelig skarpsindig dame, udtalte den formodning, at kagen var forgiftet, og fortalte en historie, som hun selv havde oplevet, om en kage, som var blevet spist i et institut for unge damer, og som havde gjort dem alle sammen blå. Men hun blev overstemt ved akklamation, og under stor jubel og med mange formaliteter skar May kagen

for. Jeg tror ikke, at nogen af dem endnu havde smagt på den, da det atter bankede på døren, og den samme mand trådte ind igen, denne gang med en vældig karduspapirs-pakke under armen.

"Jeg skulle hilse fra mr. Tackleton og sige, at her var noget legetøj til barnet. Det er ikke af den fæle slags."

Efter at have afgivet denne forklaring trak han sig igen tilbage.

Hele selskabet ville have haft meget ondt ved at finde ord for deres forbavselse, selv om de havde fået tid til at søge efter dem; men det fik de ikke; for næppe havde buddet lukket døren efter sig, før der igen blev banket på den, og Tackleton selv trådte ind.

"Mrs. Peerybingle," sagde legetøjshandleren med hatten i hånden, "det gør mig ondt. Det gør mig endnu mere ondt, end det gjorde i formiddags. Jeg har haft tid til at tænke mig om. John Peerybingle, jeg er sær og gnaven af naturen; men enten jeg vil eller ej, bliver jeg mere eller mindre optøet og formildet ved at komme i berøring med en mand som De. Caleb, denne lille barnepige gav mig i aftes, uden selv at vide af det, et dunkelt vink, som har åbnet mine øjne. Jeg rødmer ved tanken om, hvor let jeg kunne have knyttet Dem og Deres datter til mig, og hvilken ynkelig tosse jeg selv var, den gang jeg anså hende for at være det! Gode venner – alle som en – der er meget ensomt hjemme hos mig i aften. Jeg har ikke så meget som en fårekylling ved min arne; jeg har skræmt dem bort alle sammen. Lad nåde gå for ret; lad mig tage del i jeres glade selskab!"

Han var som hjemme i løbet af fem minutter. Aldrig har de set mage til karl. Hvad havde han dog gjort ved sig selv hele sit liv igennem, siden han aldrig før havde opdaget sine selskabelige talenter? Eller hvad havde husalferne gjort ved ham for at fremkalde en sådan forvandling?

"I aften sender du mig vel ikke hjem, vel John?" hviskede prikken. Og dog havde han været meget nær ved det.

Der manglede kun en levende skabning for at gøre selskabet fuldtalligt, og inden man ret fik set sig om, stod han der, meget tørstig af at løbe, og gjorde de mest fortvivlede anstrengelser for at presse sit hoved ned i en smalhalset krukke. Han var fulgt med vognen til dens bestemmelsessted, meget fortrydelig over sin herres fraværelse og umådelig opsætsig mod hans stedfortræder. Efter at have gået og drevet lidt omkring ude ved stalden og forgæves forsøgt på at ægge den gamle hest til at gøre mytteri og gå hjem på egen hånd, var han gået ind i skænkestuen og havde lagt sig ved kaminen; men idet han pludselig gav efter for den overbevisning, at stedfortræderen var en vindbøjtel, som man burde lade sejle sin egen sø, havde han rejst sig op igen og gjort omkring og var løbet hjem.

Om aftenen blev der danset. Jeg skulle have indskrænket mig til kun at omtale denne forlystelse ganske i almindelighed, hvis jeg ikke havde haft grund til at tro, at det var en helt original dans med nogle højst mærkværdige ture. Den kom i stand på en ganske mærkelig måde. Det gik nemlig således til:

Efter at søgutten Edward – en rigtig frisk, fejende gut var han – havde fortalt dem mange underlige historier om papegøjer og bjergværker og mexicanere og guldstøv, fik han pludselig det indfald at springe op fra sin stol og foreslå, at de

skulle danse, for Bertha havde sin harpe med, og hun spillede så smukt, som man sjældent hører det. Prikken – hun kunne være sådan en affekteret lille snerpe, når hun var i det hjørne – sagde, at hendes dansetid var forbi; jeg tror, det var, fordi fragtmanden sad og røg sin pibe, og hun helst ville sidde ved siden af ham. Efter det havde mrs. Fielding naturligvis ikke andet valg end at sige, at hendes dansetid også var forbi, og det sagde de alle undtagen May; May var rede.

Under jublende bifald stillede May og Edward sig da op for at danse alene, og Bertha spillede sin allerlivligste melodi.

Men vil De nu bare høre – de havde ikke danset i fem minutter, førend fragtmanden kaster sin pibe fra sig, tager Prikken om livet, farer ud i stuen og snurrer rundt med hende, først på hælen og så på tåen, ganske vidunderligt. Ikke så snart ser Tackleton det, førend han farer over til mrs. Fielding, tager hende om livet og følger bagefter. Den gamle Prik ser ikke så snart dette, førend han kommer på benene, river mrs. Prik midt ind i dansen og er snart den forreste i den. Caleb ser ikke så snart dette, førend han tager Tilly Slowboy i begge hænder og går på med dødsforagt, miss Slowboy i den faste tro, at det eneste, som det kommer an på, er at brase på og bore sig ind mellem de andre par for at frembringe så stort et antal sammenstød med dem som muligt.

Hør, hvor fårekyllingen stemmer i med sit pip! pip! pip! og hvor kedlen summer!

Men hvad er det? Allerbedst som jeg sidder nok så fornøjet og lytter til dem og vender mig om mod Prikken for at opfange endnu et glimt af den lille skikkelse, der er mig så kær, er hun

og de andre forsvundet i luften, og jeg sidder ganske ene. En fårekylling synger ved arnen; et sønderbrudt stykke legetøj ligger på gulvet – andet er ikke blevet tilbage.

Om "Fårekyllingen ved arnen"

Forfatter: Charles Dickens (1812-1870).
Org.udgave: *The Cricket by the Hearth*. Bradbury & Evans, London 20. december 1845 .
Denne udgave baseret på: *Charles Dickens' Samlede Værker*, oversatte af L. Moltke. Fjerde gennemsete Udgave. Bd. 1: *Juleæventyr*. F. H. Eibes og J. Erslevs Forlag, København 1889.
Oversætter: Ludvig Moltke (1805-1872).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Harold Copping (1863-1932): "John and Dot Peerybingle" (1924).

ISBN 978-87-7979-910-3

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-121-3 (Ølstykke 2006)

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Den gamle herre:** Også et navn for Fanden. *Overs.anm.*

Note 2: Det engelske ord "**gruff**" betyder bøs og barsk. *Overs.anm.*